

Adventes Vēstis

2017. gada maijs, #5 (256)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
SARUNAS
PRET VĒZI UN
PAR TICĪBU

IETEIKUMI:
MŪSDIENU
TEHNOLOĢIJAS
UN BĒRNI

IESPAIDI: BĒR-
NU FESTIVĀLS
"VARAVĪKSNE"

JAUNIEŠI:
KĀ DIEVS MAN
ATBILDĒJA

"VĒŽA CEĻŠ
TURPINĀS" ILVA
UN ALMANTS
LIEPIŅI

Latvijas ziņas	4
Tēma	12
Intervija	15
Vārds mācītājam	17
Aktuāli	19
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Kopā būšana

Maija mēnesis ir bagāts ar atzīmējamiem datumiem – Darba svētki, Latvijas republikas Neatkarības atjaunošanas diena, Māmiņu un ģimenes diena utt. Mēs īpaši pieminam kādus valstij, pasaulei, ģimenei un sabiedrībai nozīmīgus notikumus, kā arī vienkārši varam atpūsties no darbiem un būt kopā. Arī Dievs dod mums iespēju pieminēt – gan sava Dēla piedzimšanu, gan Viņa lielās mīlestības notikumu Lieldienas. Tāpat katru nedēļu mēs varam īpašu dienu veltīt Viņam, bet ikdienā atrast kādu laiku lūgšanām, Bībeles lasīšanai un pārdomām. Kādam tas notiek regulāri vienā un tai pašā laikā, citiem – impulsīvi un neplānoti. Bet

galvenais – Dievs grib, lai mēs ejam pie Viņa: gan savās bēdās (par smagākiem brīžiem mūsu dzīvē un iespēju pārdzīvot tos kopā ar Kristu lasiet numura tematā un intervijā – liecībā), gan savos priekos (piemēram, bērnu, draudzes un tematiskos pasākumos).

Kopā būšana ir ļoti svarīga mums visiem. Par to vēlreiz pārliecinājos, nesen piedaloties Rīgas 5. draudzes Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju kluba izbraukumā un praktiskajā nodarbībā, kura notika Jūrmalā, CM biedriem nobraucot gandrīz 45 km ar divriteņiem un piedzīvojot gan vēja brāzmas, gan lietu, gan sniegu, gan tehnikas kaprīzes. Mazākie kluba biedri arī rādīja savu izturību un pacietību. Un visi kopā bija patiesi laimīgi.

Kopā būšana bija svarīga pirmajiem kristiešiem, šādā veidā gan dzīvojot, gan nesot Kristus mācību. Viņi arī guva no tā ne tikai spēku, bet arī prieku (sk. Apustuļu darbus). Mēs arī varam būt draugi Kristū, šādā veidā nesot Viņa gaismu un baudot to.

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Redakcija:

Andris PEŠELIS

Ģirts ROZNERIS

Jana KUZMENKOVA

Juris KARČEVSKIS

Māris GAIDULIS

Mārite LIPSKA

Vilnis LATGALIS

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu savienība

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,

Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis

Adventistu Latvijas draudžu savienības bīskaps

Uzticēties Jēzum

“**N**emiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsīt atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mateja 11:29,30)

Ar šiem vārdiem Kristus uzrunāja cilvēkus, kuri meklēja Viņa tuvumu un palīdzību savās problēmās. Mēs dzīvojam pasaulē, kur ikvienam ir sava grūtību un izaicinājumu nasta, no kuras viņš, protams, vēlētos pēc iespējas ātrāk atbrīvoties. Tāpēc cilvēki izmēģina jebkurus ceļus, veidus un metodes, lai labotu esošo situāciju, bet rezultāti diemžēl tālu atpaliek no vēlamā un gaidītā. Tas bieži vien rada nomāktību un depresiju, atņemot drosmi, spēku un iedvesmu turpināt cīņu. Tomēr, lai arī cik bezcerīgi smagas un šķietami neatrisināmas būtu mūsu problēmas, patiesu iedrošinājumu un atjaunojošu cerību vienmēr sniedz Kristus vārdi: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.” Mateja 11:28 (jeb jaunajā tulkojumā - “Kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas.”)

Vislielākā un smagākā nasta, kas nospiež ikvienu cilvēku, ir grēka nasta. Mēs esam pilnīgi bezspēcīgi un bezpalīdzīgi kaut ko mainīt šajā ziņā. Taču mēs neesam Dieva atstāti vai pamesti, tieši otrādi, Dieva mīlestība ir tas spēks, kura iespaidā mēs piedzīvojam visradikālākās un vispozitīvākās pārmaiņas. Praviētis Jesaja ir precīzi raksturojis situāciju.

“Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam, mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jesajas 53:5,6)

Dieva mērķis ir dziedināšana un atjaunošana, smago nastu noņemšana un aicinājums turpmāko ceļu iet kopā, palaujoties un uzticoties Viņa vadībai un aizgādībai. “Vienalga, kāds ir tavs nemiers un pārbaudījumi, uztici savu lietu Kungam. Tavs gars gūs atbalstu visu izturēt. Tev būs iespējas atbrīvoties no apmulsuma un grūtībām. Jo vājāks un bezpalīdzīgāks tu jutīsies, jo stiprāks tu kļūsi Viņa spēkā. Jo smagākas būs nastas, jo svētsvinīgāks būs miers, kad tu uzticēsi savu nastu Viņam.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 42)

Labākais, ko mēs varam darīt jebkurā dzīves situācijā, ir uzmanīgi ieklausīties Dieva Vārda padomos, personīgi iepazīt Jēzu Kristu kā tuvu draugu un uzticēt Viņam visas savas šaubas, nomāktību, mazticību, bailes, izmisumu, nespēku un bezcerību. Nav Universā tādu spēku vai attālumu, kas mūs varētu šķirt no Dieva mīlestības, laipnības un žēlastības. Viņš ir tepat līdzās, lai noņemtu tavu nastu, lai kāda arī tā nebūtu. Cilvēki mūs var pievilt un atstāt, bet Kristus nekad tā nerīkosies!

Gan kalni atkāpsies un pakalni saļodzīsies, bet mana žēlastība no tevis neatkāpsies un mana miera derība neļodzīsies,” saka Kungs, tavs Žēlotājs! (Jesajas 54:10 Jaunais tulkojums)

Gaidāmie pasākumi

13. maijs

“Sarunas pret vēzi” dodas uz Cēsīm! Saruna ar Asoc. Prof. Arvīdu Irmeju, (Rīgas Stradiņa universitāte un Paula Stradiņa klīniskā universitātes slimnīca) par biežāko onkoloģisko slimību agrīnu diagnostiku un profilaksi jeb onkoloģijas ABC, kas būtu jāzina ikvienam. Adventistu Cēsu draudzes dievnamā, Līgatnes ielā 1, Cēsīs, 17:00-19:00

27. maijs

“Sarunas pret vēzi”. Ādas vēža profilakse un agrīna diagnostika. Dermatoloģe Žanete Asare. Rīgā, Akas ielā 13, pl. 17:00.

2. jūnijs

Baznīcu nakts.

Svētki kopā ar 11

31. marts bija svētki gan Debesu ģimenei, gan Rīgas pirmās draudzes ģimenei. Nav lielāka prieka par to, kad cilvēks atsaucas Dieva mīlestībai un slēdz sirds derību ar savu Glābēju! Šajā vakarā dzīvi Dieva rokām uzticēja vienpadsmit cilvēku. Skanēja dziesmas, ticības apliecības no sirdīm, kas iemīļjušas Kunga parādīšanos, kopīgi priecājāmies par to, ko Dieva Gars paveicis. Ziedi, apsveikumi, asaras un apskāvienī neizpalika arī šajā vakarā. Pēc tam bijām kopīgā sadraudzībā, pamazām kļūstot par vienu ģimeni, vienu sirdi un dvēseli. Lai Dievs uztur šo ticības liesmu un drosmi jaunkristīto sirdīs!

E. Diedrika

Bērnu vecākiem Rēzeknē

30.martā Rēzeknē Austrumlatvijas radošo pakalpojumu centrā “Zeimuļs” notika Rēzeknes pilsētas skolēnu vecāku konference. Šoreiz konferences tēma bija “Bērnu veselība vecāku rokās”.

Šī gada tikšanās mērķis bija palīdzēt vecākiem veicināt bērnu veselīgu dzīvesveidu, risināt esošās veselības problēmas un izglītēt vecākus veselības saglabāšanas jautājumos. Konferencē gaitā tika aktualizēti jautājumi par bērnu veselību Rēzeknē, kā arī par reālām iespējām sportot.

Šoreiz uzstāties bija aicināta Rēzeknes pediatre Lilita Studene, Rēzeknes pilsētas IP metodiste sporta jautājumos Tatjana Tokareva, sporta pārvaldes speciāliste Valentīna Svilāne, kā arī Mikus Mezītis – fizioterapeits no Valmieras (adventistu draudzes loceklis).

Pēc bērnu veselības izstādes Rēzeknē, kas norisinājās pagājušā gada vasarā misijas gada ietvaros Rēzeknes draudzē, Rēzeknes pilsētas skolēnu vecāku padomes pārstāvis aicināja kādu veselības speciālistu, kas pārstāvēja Latvijas veselības misiju jau minētajā izstādē, uzstāties ar praktisku uzrunu par bērnu veselības vei-

cināšanas jautājumiem.

Tieši Mikus no visiem speciālistiem konferencē vecākiem bija aicināts runāt visilgāk. Viņš pastāstīja par veselīga uztura nozīmi bērnu dzīvē un kas ir galvenie pieturas punkti, kurus noteikti būtu jāievēro, piemēram, vairāk domāt par svaigu augļu un dārzeņu lietošanu uzturā, vairāk pilngraudu produktiem, maksimāli izvairīties no cukuru saturošiem produktiem, uz ekrāna demonstrējot, cik daudz cukura ir vienā gāzētajā dzērienā. Speciālists pieminēja, ka veselīga uztura piramīda, kuru cilvēki zina, šobrīd ir apgriezta kājām gaisā un tādā veidā tā nevar nostāvēt, tāpēc gan bērnu, gan vecāku veselības tiek sabojāta. Tika uzsvērts, ka pārtika ir kā celtniecības materiāls mūsu bērnu un mūsu pašu organismam, tāpēc ļoti būtiski ir izvēlēties pašus atbilstošākos materiālus.

Mikus dalījās arī savā pozitīvajā pieredzē par ģimenes dzīvi laukos, kā viņš ar ģimeni cenšas darīt labāko, ko var, šajā jautājumā. Kā zināms, laukos pozitīvais nav tikai pašu izaudzētie produkti, bet arī svaigs gaiss, kustības, mazāk stresa. Un droši vien jūs, dārgie lasītāji, varat paturpināt šo pozitīvo aspektu uzskaitījumu.

Viņš arī ieteica praktisku padomu, ejot iepirkties veikalā ar bērniem, noteikti pārrunāt ar bērnu, pēc kā konkrēti mēs šoreiz ejam, un tas palīdzēs izvairīties no nevēlamiem produktiem groziņā.

Visi klātesošie varēja baudīt arī Mikus atvestos garšīgos un veselīgos cienastus. Tāpēc konferencē zālē varēja dzirdēt daudzus sajūsmas apliecinājumus no klātesošajiem vecākiem par to, ka veselīgs ēdiens patiešām var būt arī garšīgs.

Konferenci noslēdza Lidiya Ostapceva, Rēzeknes pilsētas skolēnu vecāku padomes priekšsēdētāja, ar vārdiem, ka par veselību rūpēties ir pamatvajadzība, bet atcerēsimies arī rūpēties par jauku, sirsnīgu atmosfēru ģimenē. Jo arī tas ir ļoti, ļoti svarīgi.

Paldies ikkatram, kas piedalījās šīs konferences tapšanā, bija vērtīgi!

Elīna Ģipsle

■ Sadraudzības pēcpusdienā ceļā

Klusajā 15.aprīļa sabatā devāmies Dieva izlūgtajā braucienā uz labdarības koncertu Valmierā, kuru katru gadu pirms Lieldienām organizē valmierieši. Šo domu par braucienu Dievs dāvāja, noslēdzoties “Krītošā akmens” projektam Lubānā. Kāds īpaši skaists kalpošanas posms noslēdzies Ērgļos, Madonā un Lubānā, un kāpēc gan nenoslēgt to ar vēl ko īpašu – braucienu kopā ar “Krītošā akmens” projektā mantotajiem draugiem Ērgļos, Madonā un Lubānā, kopā ar Madonas un Ērgļu draudzes locekļiem, kā arī ar pašu projekta organizatoru Dzintaru Geidi. Dievs darīja brīnumu un piepildīja lielo autobusu!

Braucot uz Valmieru, nevarējām pabraukt garām Cēsu pils parkam, kur devāmies kopīgā pastaigā. Katrs ekskursijas dalībnieks tika aicināts krāt pārles šī ceļojuma laikā, lai beigās izveidotu kopīgo pateicības stāstu Dievam. Kāds tās atrada tieši Cēsu pils parkā – pīļtēviņi ar divām cirtām uz astītes kā piekariņi. Kādu iedvesmoja mākslinieciski uzliktās sniega cepures krūmiņiem. Kopīgās dziesmas ģitāras pavadījumā un svētku mielasts autobusā, tas arī kādam bija kas pārsteidzošs un interesants: “Kas tie par interesantiem miltiem iecepti bulciņās?” Nav grūti arī izprast sirmās galvas izteikto pārli – “Brauktu katru nedēļu! Tāds serviss! Tāda apkalpošana!”

Un brauciena mērķis koncerts – tas skāra daudzus: „Visīpašākais šodienas iespaids – solists ratiņkrēslā!”, “Skaists koncerts!”, “Siltums. Miers. Mūzika.”, “Dziedošā klarnetes spēle.”, “Pārsteidzošs Valmieras bērnu kora sniegums!”, “Valmieras kvarteta dziedājums kā muzikālas svētrunas!”, “Gandarījums par dāsnajiem labdarības ziedojumiem!”, “Ļoti priecājos, ka tiku uzaicināta!”, “Īstenas Lieldienu noskaņas. Kaut kas vairāk par olām un zaķiem.”, “Jutos kā lielā ģimenē.”, “Dzīve sastāv no īsiem laimes mirkļiem. Šis bija viens no tiem. Paldies!”, “Trūkst vārdu.”, Mīlestības, paklausības un pazemības gars, kāds valdīja visu ekskursijas laiku – tā bija lielākā pārle!

*Irita Hommika
Madonas draudze*

■ Bērnu kalpošana Saulkrastos

Saulkrastu adventistiem iesācies jau trešais gads, kurā draudzes dzīve vairs nav iedomājama bez kādas īpašas kalpošanas, kurā iesaistījusies teju visa draudze. Tā ir bērnu kalpošana! Šķiet, ka Dievs atvēris durvis, un arvien jauni bērni un vecāki pievienojas organizētajām nodarbībām. Viss iesākās ar ADRA veidotu pasākumu, kad bērniem tika dalītas paciņas. Palīgā bija atbraukuši draugi no Cēsīm ar dziesmām, leļļu teātri un idejām, kuras aizkustināja draudzes sirdi. Daudz palīdzēja arī Anna Gerasimova, parādot, kā veidot garīgās nodarbības. Tika pieņemts lēmums to turpināt, jo Dievs bija sapulcinājis un vadījis gan tos, kuri grib nākt, gan tos,

kuri bija gatavi ziedot savu laiku, talantus, palīdzību, lai kalpotu un iepazīstinātu bērnus ar Dievu. Nodarbības notiek divas reizes mēnesī, un gandrīz vienmēr ir aptuveni divdesmit bērnu. Kopā mācāmies dziesmas, klausāmies kādu iedvesmojošu stāstu, visi kopā spēlējam lielo spēli un tad dalāmies grupās, lai uzzinātu ko jaunu par Dievu, baudām mielastu un sadraudzību sarunās. Dodamies kopīgās ekskursijās un pārgājienos un Dieva žēlastībā ceram izveidot Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubus jau šai rudenī.

Uzdevu jautājumus divām māsām, kas aktīvi darbojas šai kalpošanā.

Kāpēc Tev patīk piedalīties bērnu nodarbībās un būt šai komandā? Kā esi piedzīvojusi Dieva vadību, vadot nodarbības?

Maija: Man patīk iepriecināt bērnus un iet rotaļās. Komanda ir ļoti saliedēta un kopā varam labi komunicēt. Man patīk palīdzēt bērniem izpildīt darbiņus. Ja bērni neklausa vai ir pārdroši, kopā esam lūguši, bērni nomierinās un kļūst paklausīgi. Vienmēr jūtu Dieva vadību, kad iepriekš esam kopā lūguši un pēc nodarbības pateikušies Dievam par vadību.

Benita: Viss sākās ar manu nodošanos Jēzum. Bija situācija, kad man bija uzticēta kalpošana sveikt draudzes brāļus un māsas dzimšanas dienās, kādā brīdī nevarēju nopirkt kartītes, un Dievs uzdāvināja talantu zīmēt un pat gleznot, kas tagad ļoti noder bērnu nodarbībās. Iedvesmu deva Cēsu bērni, kuri ieradās pie mums un rīkoja stafetes. Mēs ar mūsu Venetu tūdaļ pārņemām šo ideju un nolēmām turpmāk to darīt pašas. Nepratām neko daudz, bet tas deva interesi mācīties un izmēģināt internetā atrastās idejas. Un tā tas notiek vienmēr - nodarbības notiek ik pa divām nedēļām, kuru laikā praktiskos darbiņus varam apgūt pašas, vēlāk mācot tos bērniem. Reizēm liekas, ka pietrūks ideju, bet lūdzu, nolieku to Dieva rokās, un viss ir kārtībā! Nekad nedomāju, ka es kaut ko tādu darīšu vēl šajā vecumā. Dievs atklāj šīs dāvanas, ja dzīvojam kopā ar Viņu. Pati arī pilnveidojos. Esmu pateicīga Dievam, ka man ir ko darīt, man pat laika pietrūkst un diena liekas par īsu. Paldies Dievam, ka es varu darīt kaut ko labu citiem. Gribu teikt, ka mēs esam komanda, kas strādājam ar bērniem un viens otram palīdzam.

Dievs ir bijis ārkārtīgi labs pret mums un mācījis caur šo kalpošanu saredzēt gan savus talantus, gan apzināties, ka bez Viņa mēs itin neko nespējam darīt! Arī tālāk dosimies, satverot Viņa roku un uzticoties Viņa mīlestības pilnajai sirdij!

E.Diedrika

IR SKAISTA

*Rūjienas un
Mazsalacas Ceļa meklētāju
direktore Inta Priede*

Dzīve ar Dievu ir skaista. Šo apgalvojuma teikumu varam pārliecinoši uzskatīt par Ziemeļvidzemes Ceļa meklētāju festivāla moto. Trīs dienas, no 17. līdz 19. Martam, vairāk nekā simts dalībnieku pulcējās Valmieras tehnikuma telpās, lai piedzīvotu Dieva bērnu sadraudzības skaistumu. Pasākuma organizators un labdaris, Valmieras Ceļa meklētāju kluba „Brieži” direktors Juris Cīrulis, kopā ar savu darbīgo un čaklo ģimeni pats savā pieredzē ir pārliecinājies par dievbijīgas dzīves skaistumu. Tādēļ šo pārbaudīto patiesību Cīruļu ģimene vēlējās paust aicinātajiem festivāla dalībniekiem ne tikai ar vārdiem, bet vēl daudz vairāk un iespaidīgāk ar mīlestības darbiem.

Kā vienmēr, Ceļa meklētāju pasākumos ir kopā bērni, pusaudži, jaunieši un pieaugušie. Tāda ir Ceļa meklētāju ģimene, kur cits par citu rūpējas. Bet šis festivāls izcēlās ar to, ka gandrīz visu, kas notika uz skatuves un pie mikrofoniem, vadīja un runāja tikai jaunākā paaudze. Direktoru un skolotāju labie padomi un gādīgās rokas sedza no aizmugures un darbojās aiz skatuves. Ceļa meklētāju programmā ietilpst līdera spēju attīstī-

šana, un šī bija viņu iespēja. Par to īpaši esam pateicīgi Valmieras draudzei un tās mācītājam Valdim Zilgalvim, kas uzdrošinājās mazliet „riskēt” un nodot visu baznīcu un sabata dievkalpojumu bērnu vadībā. Varējām noprast, ka viņi nebija vīlušies, bet gan patiesi priecīgi par šādu izvēli. Par to liecināja arī mācītāja Valda Zilgalvja līdzdalība un atbalsts no festivāla sākuma līdz pat tā noslēgumam. Tikai īsta draudzes mīlestība, gādība un rūpes par bērniem, viņu vajadzību izpratne un pretimnākšana var patiesi apliecināt, ka dzīve ar Dievu ir skaista. Ja bērni to redz baz-

nīcā, nodarbībās kopā ar saviem skolotājiem, savu audzinātāju dzīves liecībā, tad viņi arī savu dzīvi veidos pēc šī parauga.

Visa festivāla programma bija labi pārdomāta, sabalansēta un piepildīta. Piektdienas vakarā visas skatuves garumu piepildīja Alūksnes kluba „Dieva pēdās” dziedātāji un runātāji. Bet programmu pirmajā vakarā vadīja mājiniņce valmieriete Kate. Īpašs prieks bija par slavēšanas grupu, kura visus dalībniekus vadīja tiešām muzikāli skanīgās slavas dziesmās. Lai gan šīs grupas dalībnieki bija no dažādiem klubiem un

tikai mazliet bija sadziedājušies, tomēr skanēja lieliski. Tā pamatā bija Dieva dotie talanti un dziedāšana no visas sirds.

Smiltenes kluba direktors Ansis Avišāns vadīja interaktīvas sabatskolas pārrunas, kurās galveno runāšanas daļu atkal izpildīja Ceļa meklētāji. Kā

Sabata rītā Valmieras draudzes dievnams bija pārpildīts ar Ceļa meklētāju formās ģērbtiem jauniešiem un viņu skolotājiem, kā arī rotāts ar Ceļa meklētāju simboliku – karogu, klubu vimpeliem, solījumu un likumiem. Bet lielākais prieks bija dzirdēt šo jauniešu priekšnesumus. Dievkalpojuma programmu vadīja Krista no Salacgrīvas kluba „Bākugunis” un Tomass no Smiltenes „Smilšu graudiem”. Klausītājus iepriecināja arī Valmieras „Briežu” un Rūjienas/Mazsalacas „Gulbju” dziesmas, kā arī vairāki valmieriešu un smilteniešu klavieru skaņdarbi. Svētruna šajā dievkalpojumā bija sevišķi interesanta. Par to, cik brīnišķīgus dzīvniekus Dievs ir radījis un ko mēs no dzīvniekiem varam mācīties, prezentāciju rādīja un atraktīvi runāja četri „Ērgļu” kluba jaunieši. Un šī paša kluba ansamblis izteikto domu apstiprināja ar muzikālu priekšnesumu.

vēlāk dzirdēju savā klubā, pusaudži ar prieku vērtēja šo iespēju – iziet draudzes priekšā un atbildēt „pieaugušo” jautājumus. Mācoties par Svēta Gara darbu cilvēku dzīvē, viņi atkal nonāca pie atziņas, ka Svētais Gars vada, lai dzīve būtu skaista. Jo dzīve ar Dievu ir skaista.

Sabata pēcpusdienas pārgājienā skaistajā Valmierā pie gleznainās Gaujas starp staltajiem kokiem jauniešiem bija uzdevums meklēt un atrast apslēpto ziņojumu. Visām četrām komandām tas lieliski izdevās. Visas variācijas – „Ar Dievu dzīve ir skaista”, „Dzīve ir skaista ar Dievu” un „Dzīve ar Dievu ir skaista” – pauda vienu un to pašu vēstījumu. Par to vēlreiz pārliecinājāmies vakara dievkalpojumā, kurā skanēja gan laimīgas sirds slavas dziesmas, gan pašu Ceļa meklētāju liecības par to, kādu prieku viņi ir atraduši draudzībā ar Dievu. Paldies Dievam, ka mums ir

tādi jaunie liecinieki no Valkas „Vilku” kluba – Santa un Miks. Interesants un pamācošs bija arī Ērgļu kluba uzdevums, kas parādīja, ko patiešām nozīmē kalpot Jēzum. Visu šo vakara dievkalpojuma programmu kopā saistīja vadītāja Megija no Rūjienas/Mazsalacas „Gulbju” kluba. Viņa visus aicināja pacelt augstu prieka karogu, lai cilvēki redz, ka Ķēniņš mājā mūsu sirdīs. Ceļa meklētāju programma ir veidota kā vispusīgi attīstoša augošu pusaudžu vajadzībām. Tādēļ tajā ietilpst arī fiziskās aktivitātes. Pēc vairākām iepazīšanās un sadraudzēšanās aktivitātēm jauniešiem bija iespēja parādīt savu veiklību dažādās bumbas spēlēs. Protams, vakara kulminācija tika sasniegta Vidzemes olimpiskajā centrā uz slidām.

Arī nākamās dienas programma bija piepildīta ar aizraujošām aktivitātēm. Priekuļu peldbaseinā daudzi Ceļa meklētāji nokārtoja peldēšanas ieskaiti, un turpmāk sasniegumu lenti pie formas rotās iegūtā nozīmīte. Paldies instruktoram- Valkas „Vilku” kluba direktoram Tarasam.

Interesantus dabas zinību – fizikas un ķīmijas – eksperimentus varējām vērot un īstenot zinātkāro centrā „Zinoo”. Patiesi liels ir Radītājs, cik brīnišķīgi Viņš visu ir radījis un cik precīzi darbojas Viņa dotie dabas likumi! Daba ir skaista, un dzīve ar dabas Radītāju ir skaista.

Ar dziesmu „Stāvam blakus mēs”, ar daudziem pateicības vārdiem un paldies dāvaniņām, ar sirsnīgiem rokas spiedieniem, apskāvieniem un draudzības apliecinājumiem šķīrāmies, lai dotos mājās, lai ilgtos atkal satikties, lai dzīvotu ar Dievu ne tikai svētkos, bet ik dienas, jo dzīve ar Dievu ir skaista.

MŪSDIENU TEHNOLOĢIJAS. BĒRNI. RISINĀJUMI

Aprīlī notika Latvijas draudžu darbinieku sievu sanāksme, kurā kopā ar Sigitu Pešeli pārrunājām tēmu par bērniem un mūsdienu tehnoloģijām. Tēma ir aktuāls katrā mūsdienu ģimenē, tādēļ vēlamies padalīties ar galveno informāciju, cerot, ka kādai ģimenei tā palīdzēs atjaunot apņemšanos cīnīties par savu bērnu raksturiem.

Bērnu audzināšanas mērķis ir sekmēt personības attīstību, personību ar pareizu vērtību orientāciju, pastāvīgu un patstāvīgu, ar brīvu izvēli un atbildības izjūtu, jo mēs katru dienu esam morālu izvēļu priekšā.

Mēs gribam redzēt savus bērnus intelektuāli attīstītus, radošus, godīgus, priecīgus, strādīgus, tādus, kas tur doto vārdu. Šajā gadsimtā šīs īpašības neattīstās pašas no sevis, ekrāni neveicina šādu īpašību attīstību, vecākiem ir jāiegulda neatlaidīgas, ilgstošas (aptuveni 15 -16 gadus no bērna dzimšanas brīža) pūles, lai veicinātu tādas personības attīstību, kādu vēlētos redzēt.

“Galvas smadzeņu nervi, kam ir sakars ar visu organismu, ir vienīgais vidutājs, caur kuru Debesis var sazināties ar cilvēku un ietekmēt visu viņa dzīvi.” (E. Vaita, Liec. Dr. 2. sēj., 347.lpp.), tādēļ cīņa ir par to, kuram no lielajā cīņā iesaistītajiem spēkiem piederēs mūsu un mūsu bērnu smadzenes jeb domas.

Domāšanu nodrošina ap 100 miljardiem nervu šūnu jeb neironu galvas sma-

dzenēs, pēc dzimšanas nerodas jaunas nervu šūnas, bet bērna augšanas laikā sazarojas esošās tik intensīvi, ka ap 5-6 g.v. bērns ir sasniedzis pieauguša cilvēka smadzeņu apjomu, (250 g. - zīdaiņa smadzenes dzimšanas brīdī, 750g. - pirmā gada beigās, 1300g. - piecu gadu vecumā, kas ir arī pieauguša cilvēka smadzeņu lielums), tikai jautājums ir, ar kādu informāciju tās tiek piepildītas vēlāk.

Ir zināms, ka galvas smadzeņu pieres daļa ir atbildīga par plānošanu, organizēšanu, paškontroli, morāliem spriedumiem, izvēli un uzmanību, bet pamats tiek ielikts pirmajos 5-6 dzīves gados! Zinot par šo intensīvo smadzeņu augšanu un attīstību pirmsskolas laikā, svētība būtu pasargāt bērnus no interneta un telefonu lietošanas līdz skolas vecumam. Ļoti būtisks ir fakts, ka Dievs cilvēku ir radījis tā, ka katra no galvas smadzeņu puslodēm apstrādā cita rakstura informāciju:

Kreisā puslode uztver un apstrādā verbālo jeb vārdisko informāciju, tur arī

atrodas runas, valodas centri.

Labā puslode uztver, apstrādā un saglabā zemapziņā neverbālo – ne vārdos izteikto informāciju (žesti, mīmika, konteksti, uzvedība, emocionālā intonācija, skaņu efekti un gaismas efekti u.c.).

Mūsdienu dominē vizuālā informācija, tādēļ arī bērni arvien vājāk lasa, sākot pirmo klasi, un sākumskolas skolotāji cīnās ar lasītprasmi visas pirmās četras klases, bērniem ir pat runas traucējumi un grūtības izteikties, noformulēt savu domu paplašinātos teikumos.

Ja vēlaties attīstīt bērniem runas un valodas centrus kreisajā puslodē, līdz skolas vecumam daudz lasiet priekšā grāmatas. „Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs” (Jāņa 1:1), „... vecos laikos debesis un zeme ir cēlušās Dieva vārda spēkā...” (Pētera 2.vēstule 3:5), „Šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietiniet savas sirdis” (Ēbrejiem 4:7) – šīs Bībeles rakstu vietas, skaidri pasaka, ka Dieva vārds ir saistīts ar vārdu nevis attēlu. Tā ir ļoti būtiska nianse, lai saprastu, kāpēc lielās

cīņas kontekstā kāds ir ieinteresēts, lai vairotos tā informācija, kas saistīta ar redzi nevis dzirdi, kas veicina labās puslodes dominanti.

Iedziļinoties mēs redzam, ka tiekam spiesti, lai attēli nevis Vārds valdītu pār mums un mūsu bērniem, bet Dievs vēlas Vārdu, kas mūs vada, nevis attēlus...

Ko ietekmē informācija?

Prātu (uzskatus) + Emocijas (vērtības) + Uzvedību (dzīvesveidu, raksturu)

Kas ir raksturs?

RAKSTURS = vērtības darbībā (morālās zināšanas + morālās izjūtas + morālā rīcība) /Aristotelis/

Zinu labo (prāta ieradums atšķirt labo) + Vēlos labo (sirds, morālās jūtas) + Daru labo (rīcības ieradumi).

Raksturs ir nopamatojies, kad rīcību nevar ietekmēt spiediens no ārpus vai kārdinājums no iekšpuses.

Mēs redzam nopietnu saikni, kā viss darbojas mūsu bērnu attīstībā, tādēļ vecāku atbildība Dieva un bērna priekšā ir ar mūžības vērtību.

Pārrunājām to, ka prof. Dr. Anatolijs Berestovs (MD, PhD, Krievijas Valsts Medicīnas Institūta Bērnu neiroloģijas katedras profesors) jau 1997. gadā teica, ka bērnu psihiatri un psihologi uzskata-21.gs. bērnu slimību cēloņi pārsvarā būs TV + datoru/internets, kad sekas neizpaušies uzreiz, bet vēlāk. Viņš izdalīja šādas ietekmes uz veselību:

1. Apstarojums no datoru ekrāniem, kas izraisa neirosomatisku traucējumu attīstību (vājāka atmiņa, sliktāk mācās, kļūst gurdēni, zaudē iniciatīvu, ir miega traucējumi: slikti aizmieg, murgaini sapņi, no rītiem ceļas ar grūtībām, nejūtas atpūtušies, skolā kūtri, slikti koncentrējas mācību darbam, viegli aizkaitināmi, paaugstināta uzbudināmība, ietekmējāmība, strīdi ar klasesbiedriem, nesatīcīgi, pavājinās sekmes).

2. Astēniski, neirostiski, somatiski traucējumi (zarnu darbības traucējumi, aizcietējumi, asins rites sastrēgumi mazā iegurņa orgānos, liekais svars, galvassāpes, kā rezultātā palēninās intelektuālā attīstība un ietekmējas rakstura īpašības, bērni bieži slimo, ir nepaklausīgi un skandalozi).

3. Informācijas satura ietekme (tiek ietekmēta psiho-emocionālā sfēra, notrulinās psihe un izjūtas, kas liek dzīvot pēc tās pasaules likumiem, ko redz ekrānos. Attīstās uzvedības un domāšanas psiholoģiskie stereotipi, kā rezultātā

attīstās egoisms, cietsirdība, zūd garīgums, neattīsta radošo intuīciju. Pieradina darīt to, kas ir patīkami nevis nepieciešami. Pieradina pie tā, ka nāve ir abstrakta nevis reāla. Cilvēki zaudē spēju patstāvīgi domāt, uzskatot par paša to, kas tiek uzspiests no ekrāniem, zaudē realitātes izjūtu, zaudē individualitāti. Ekrānu diktētais dzīves, domu un uzvedības veids ietekmē tā, ka bērns un arī pieaugušais grib dzīvot līdzīgi ekrāna varoņiem, bet kad vēlmes nesakrīt ar iespējām, seko nervozitāte, neirozes, depresija.

Filmas pārsvarā veicina cilvēkā seksualitāti, alkoholismu, smēķēšanu, narkotiku lietošanu, naidu, ļaunumu, krāpšanu, cietsirdību, intrigas. Iedziļināšanās svešos filmu varoņu likteņos panāk rezultātu, ka cilvēks aizmirst domāt par savu dzīvi realitātē. Tiek tieši un netieši (slēpti) diktētas vērtības, veidojot nepareizus morāles standartus.

Prof. Berestovs jau 1997. gadā teica, ka medijos (TV, kino, radio, internets, prese) pārsvarā paustā informācija valda pār cilvēku un lemj viņu vietā, kam ticēt un kā dzīvot.

Prof. Berestovs preventīvajai/profilakses pieejai piedāvā, piemēram, runāt ar bērniem, ka filmās bieži slepkavības pasniedz kā joku vai asu sajūtu, nervu „kutinātāju”, bet īstenībā tā ir traģēdija, pārrunāt upura un viņa ģimenes sāpes. Viņš iesaka apspriest ar bērnu, vai situāciju nevarēja risināt citādi, mierīgā ceļā, iesaka mācīt kritisko domāšanu. Iesaka pārrunāt, ka reklāmu mērķis ir, lai jūs nopirktu preci un izdotu savu naudu, ko varētu izlietot vērtīgāk; skatīties ar bērnu kopā izglītojošus raidījumus par dabu, ģimeni; neskatīties vēlu vakaros, izvairīties no uzkodām vai kopējām ģimenes maltītēm pie ekrāna (jo tas pastiprina labsajūtu un nostiprina atkarību); vairāk laika pavadīt aktīvā atpūtā svaigā gaisā.” („Lauku Avīze”, 10.06.1997.)

Uz tikšanos bija uzaicināts arī Agnis Āriņš, kurš dalījās ar savām IT jomas zināšanām, kā pasargāt bērnus interneta vidē. Lielākā daļa zina vai vismaz nojauš, ka ir rīki, ar kuriem var ierobežot bērnu tiešsaistes aktivitātes. Agnis īsumā aplūkoja dažus no vienkāršākiem veidiem:

Tos var uzstādīt:

- sakaru tīkla līmenī,
- uz bērna ierīces,
- atsevišķai aplikācijai.

Tie sniedz iespēju:

- filtrēt un bloķēt nevēlamu saturu,

- ierobežot “izejošo” informāciju,
- kontrolēt laiku - kad un cik daudz var izmantot tiešsaisti,
- var pielāgot katram ģimenes loceklim

Lai gan ir bijuši pētījumi, ka par daudz ierobežojumu var negatīvi atsaukties uz bērnu nākotnē tāpēc ierobežojumi rūpīgi jāpārdomā.

Ierobežojumi ir visefektīvākie kombinācijā ar skaidri definētiem ģimenes noteikumiem un regulārām sarunām par šo tēmu, mācot bērnam kritisko un analītisko domāšanu.

Windows 8+

- Var pārvaldīt, kad bērns var izmantot datoru, filtrēt saturu, redzēt atskaites, kad bērns izmantojis datoru.
- Lai varētu izmantot, jāveido jauns sistēmas lietotājs speciāli bērnam (veidojot būs jāizvēlas, ka tas būs “bērna” konts).
- Detalizētāka informācija: http://bit.ly/windows_safety

Mac OS X

- Var bloķēt specifiskas aplikācijas, uzlikt laika ierobežojumus un izslēgt web-kameru.
- Var atrast iekš “System Preferences” – izmaiņas var veikt, spiežot uz “atslēgas” ikonas.
- Lai sāktu lietot, jāievada administratora parole un jāizvēlas bērna profils.
- Detalizētāka informācija: http://bit.ly/OSX_controls

Google SafeSearch

- Nerāda pieaugušajiem domātas lapas meklēšanas rezultātos
- Var atrast google kontā Settings -> Search Settings
- Var arī šeit: <https://www.google.com/preferences>

Vēl citas iespējas: reklāmu bloķētājs *AdBlock*, *YouTube Restrict Mode* „on” – ierobežojumu uzstādījums, bērnam var izveidot savu datora piekļuves kontu ar paroli, uzstādot dažādus filtrus un limitus; arī mobilajiem telefoniem, kur ir piekļuve mājas *WiFi*, ir iespējams uzstādīt ierobežojumus gan no tālruņa, gan modēma/rūtera puses.

Noderīgas saites:

www.techeadar.com/news/the-best-free-parental-control-software

<http://www.pcadvisor.co.uk/feature/security/how-keep-your-kids-safe-online-3411255/?p=3#toc-3411255-1>

EVANĢĒLIJS SEPTIŅU DRAUDŽU VĒSTURĒ

No 17. līdz 23. aprīlim Daugavpilī notika seminārs, kuru vadīja profesors, zinātņu doktors, daudzu grāmatu autors Aleksejs Oparins.

Mūsu draudzē jau sen šo notikumu gaidīja: kad viņš atkal atbrauks pie mums ar savu jauno programmu. Šoreiz seminārs bija veltīts septiņām draudzēm kristīgās baznīcas vēsturē, kas minētas Atklāsmes 2. un 3. nodaļā. A. Oparins veica vēsturisku ekskursu no Efezas līdz Lāodikejas draudzei, iepazīstinot ar arheoloģijas atklājumiem, kas apstiprina Bībelē rakstīto. Daudzās fotogrāfijas no seno pilsētu arheoloģiskajiem izrakumiem Āzijā ļoti labi ilustrēja šo pilsētu vēsturi.

Protams, pēc vēsturiskā aspekta sekoja garīgie secinājumi par mūsdienu draudzi un tās struktūru. Interesanti bija uzzināt, kā katrā vēstures periodā draudze izplatīja evaņģēlija vēsti. Tika uzdots jautājums: vai kristietība ietekmē pasaules vēstures gaitu?

Pirms katra laika perioda tika izstāstīta pilsētas vēsture. Tika aplūkotas mūsdienu kristietības problēmas un cilvēku garīgie meklējumi.

Efeza: Artemīdas un apustuļu pilsēta

Efeza bija viena no skaistākajām senās

pasaules pilsētām Mazajā Āzijā (pašreizējās Turcijas teritorijā). Tā tika dibināta jau 12 gadsimtus pirms mūsu ēras. Tas bija senās pasaules mānticības, astroloģijas un buršanas, dievietes Artemīdas kulta centrs. Pagānu pielūdzēji sauca: „Varena ir Efezas Artemīda!”. Draudzi Efezā organizēja Pāvils, un to raksturoja tīrā evaņģēlija mācība, kura skaisti saskanēja ar šīs pilsētas nosaukumu – tulkojumā tā nozīmē „ilgotā”.

Smirna: timiāna pilsēta

Smirnas vēstures pirmsākumi meklējami jau 2000 gadus pirms Kristus dzimšanas hetiešu valsts sastāvā. Pilsēta beidz pastāvēt apmēram 12. gadsimtā pirms mūsu ēras pēc ienaidnieku uzbrukuma. 11. gadsimtā p.m.ē. grieķu kolonisti šajā vietā dibināja pilsētu, kuru nosauca „Smirna” (mirra). Šodien Turcijā tā ir Izmiras pilsēta. Vienīgā pilsēta, kas ir saglabājusies līdz mūsu dienām, lai gan no senās Smirnas maz kas palicis.

Senatnē tā bija vergu impērija. Ārēji tā plauka, bet radīja vardarbības un izvirtības kultu. Vēstījumā šai drau-

dzei Dievs sevi atklāj kā tāds, kurš ir saprotošs, visu zinošs, stiprinošs un glābjošs.

Pergama: melnā troņa un baltā akmens pilsēta.

Tā bija senās Pergamas valsts galvaspilsēta. Pergama lepni nesa savu vārdu – „augstais cietoksnis”. Tas lepni stāvēja ne tikai politiski ekonomiskā ziņā, bet arī garīgā nozīmē pār senās pasaules pilsētām un tautām. Nav brīnums, jo pilsēta sevi uzskatīja par senās Bābeles mantinieci.

Tieši uz Pergamu pēc Bābeles nopostīšanas pārcēlās seno burvestību centrs. Jēzus saka, ka šī pilsēta ir „sātana troņis” (Atkl. 2:13). Tā tas patiešām bija. Tur bija okultisma centrs, kur bija Asklepiona dziedznīca. To dēvēja dieva Asklepija vārdā. Tur ar miegu ārstēja īpašos spiritiskos seansos. Tā bija ļauno garu valstība.

Tiatīra: atkrišanas pilsēta.

Pilsēta sākumā piederēja senajai Grieķijai, pēc tam Pergamas valstij. Vēlāk tā nonāca Romas impērijā, tad Bizantijas un Turcijas pakļautībā. No senās

Tiatīras ir maz kas palicis pāri, mazāk nekā no pārējām Atklāsmes grāmatā minētajām pilsētām. Bībelē šī pilsēta vēl minēta Apustuļu darbos 16:14.

3.gadsimta sākumā, saskaņā ar baznīcas ziņojumiem, gandrīz visi pilsētas iedzīvotāji bija kristieši. Tas liecina par sludināšanas ietekmi, kādu pilsēta bija piedzīvojusi. Tulkojumā pilsētas nosaukums nozīmē „neremdināmais upuris”. Tas ļoti labi apzīmē laikmetu draudzes vēsturē. Arī šodien Dievam ir savi nedaudzie uzticīgie, kas neloka ceļus Baala priekšā.

Sardas: zelta pilsēta

Sardas senatnē bija varenās līdiešu valsts galvaspilsēta. Viena no šīs valsts ķēniņa Krēza vārds kļuva par sakāmvārdu „Bagāts kā Krēzs”. Tas vien jau ļauj mums saprast, kādas bija šīs valsts bagātības. Līdieši pirmie sāka kalt monētas. Viņi kļuva ļoti pašpārliecināti. Valsts gāja bojā savas varenības pilnbriedā, slavas virsotnē. Senie līdieši nezināja par Dieva tiesas laikiem. Mēs arī šodien nezinām, kad beigsies šīs zemes vēsture, bet lai neatkārtotu šīs senās tautas rūgto piedzīvojumu, mums jābūt gataviem, ka tas var notikt jebkurā mūsu dzīves brīdī. „Ja Tu nebūsi nomodā, tad es atnākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā es atnākšu.” (Atkl, 3:3)

Filadelfija: mīlestības pilsēta

Filadelfija arī ir viena no līdiešu pilsētām, kuru uzcēla Pergamas ķēniņš Filadelfs. No tā arī cēlies pilsētas nosaukums, tulkojumā „brāli mīlošais” vai „brāļu mīlestība”. Filadelfs bija palicis uzticīgs savam brālim Evmenam, kad tas piedzīvoja smagus pārbaudījumus.

Šajā draudzē raksturīga bija brāļu mīlestība. No visām 7 draudzēm tikai Smirna un Filadelfija nesaņēmu nevienu nosodošu vārdu. Tas nav nejauši, jo abas draudzes daudzo liecību dēļ saskārās ar stipru opozīciju. Parasti grūti laiki dara draudzi stiprāku, it īpaši ja tas notiek tādēļ, ka draudze evaņģēlija dēļ atsakās ielaisīt kompromisos.

Lāodikeja: silto avotu pilsēta.

Tā bija sengrieķu pilsēta, kas atrodas mūsdienu Turcijas teritorijā. Kādreiz

to sauca Diapolise, tad pārdēvēja par Lāodikeju, kas nozīmē „tiesas tauta” vai „tiesātā tauta”. Pirmajā gadsimtā Lāodikeja nonāca Romas kontrolē. Vēlāk ilgus gadus to pārvaldīja Bizantija, tad iekaroja turki. Pilsētu nopostīja un tās vietā uzcēla jaunu pilsētu Jerapolisi.

Šai pilsētai bija liela nozīme kristietības vēsturē. Tieši šeit 364.gadā notika baznīcas koncils, un tā pieņemtie lēmumi bija pretrunā ar Bībeli. Viens no tiem raisīja vajāšanas pret tiem kristiešiem, kas ievēroja sabatu. Šī pilsēta bija ne tikai ievērojams sava laika centrs, bet arī pazīstama ar savu minerālo avotu kūrortu. Pilsēta bija zināma ar acu ziedēm, tāpat ar melnās vilnas tirdzniecību, un šī bija finanšu jeb banku pilsēta. Lāodikejas draudze tiek nosodīta vairāk nekā citas. Tās galvenās iezīmes – remdenība, vienaldzība, garīgais aklums un kailums. Kristus vēstījumā nav neviena pozitīva raksturojuma šai draudzei. Un tomēr Kristus no tās neatsakās. Viņš to mīl, norāj un pārmāca. Viņš aicina atgriezties. Viņš stāv pie durvīm un klausina. Viņš grib kopā vakariņot, lai draudze varētu būt viņa „kāzu mielasta” dalībniece.

Pirms katras savas lekcijas A.Oparins vēltīja brīžus veselības jautājumiem, kur varēja uzzināt par veselīgu miegu, par to, kā aizkavēt novecošanos, kā stiprināt atmiņu utt. Beigās viņš atbildēja uz jautājumiem gan par veselības, gan vēstures un teoloģijas tēmām. Visas lekcijas varat redzēt Daugavpils draudzes Youtube kanālā.

Katru vakaru uz lekcijām nāca ne tikai draudzes locekļi, bet ap 30 cilvēkiem ārpus draudzes. Bet semināra beigās 10 cilvēki atsaucās aicinājumam turpināt pētīt Bībeles patiesības. Tika nolemts izveidot vēsturiski pētniecisko Bībeles klubu, kur brīvā gaisotnē pie tējas tases reizi nedēļā pētīt pasaules vēsturi, reliģiju un bībeliskos jautājumus, kā tie saistās ar mūsdienu arheoloģiju un vēsturi. Jau 4.aprīlī klubs sāka savu darbību. A.Oparins iesāka, bet draudze turpina viņa darbu.

*O. Sokolovskaja
Daugavpils draudze*

Marta sākumā Rēzeknes draudzi pāršalca vēsts par Alekseja Oparina, kristīgās vēstures un arheoloģijas pētnieka, lekcijām Daugavpilī. Daudzu sirdīs iedegās vēlme tās apmeklēt, tomēr tie 100 km turp un atpakaļ...

Bet Kungs uzlūko cilvēka sirds vēlmes, jo priecīgā vēsts bija, ka Rēzeknē 19.martā būs ekspreslekcija. Izrādās, ka Harkovas Universitātes medicīnas zinātņu profesors 2007.gadā ir viesojies mūsu Rēzeknes adventistu draudzē un šoreiz, pēc 10 gadiem, ieradās ar lekciju par Efezas draudzi, kas ir no lekciju sērijas “7 draudžu periodi”.

Profesors nodeva sveicienus no 10 Harkovas draudzēm un tad pievērsās tēmai “Efeza-Artemīdas un apustuļu pilsēta”. Ar uzskatāmu prezentāciju palīdzību uz ekrāna iepazīnām senās Efezas svarīgākās celtnes un vēsturisko gaisotni. Kas no tā visa ir palicis mūsdienās? Interesanti salīdzināt.

Vēsturiski Efeza bija medību dievītes Artemīdas pielūgsmes vieta. Ārpus pilsētas atradās templis, kas bija viens no septiņiem pasaules brīnumiem. Artemīdas templis bija maģijas, okultisma literatūras, amuletu izplatīšanas vieta. Tagad tai vietā vien daži akmeņu krāvumi, kur tūristiem liegta ieeja, jo tur mājā daudz čūsku...

Pilsēta bija bagāta ostas pilsēta, ko ar Egejas jūru savienoja mākslīgs kanāls. Mūsdienās tas ir aizbērts. Šajā izklaidē, elkdievības pilsētā apustulis Pāvils dibināja pirmo draudzi, pats tur pavadīdams 3,5 gadus. Apustuļu darbu 19.nodaļa atklāj efeziešu noskaņu. Par spīti grūtībām apustulis Pāvils tai laikā uzrakstīja 1.vēstuli korintiešiem un arī vēstuli efeziešiem.

Efezā pēdējos 10 dzīves gadus pavadīja apustulis Jānis.

Vēsturisko faktu saikne ar Atklāsmes grāmatas 2.nodaļas vēstījumu par Efezas draudzi atdzīvojās katra klausītāja prātā un sirdī.

Lekciju noslēdza interesanti jautājumi par garīgām tēmām un par veselīgu dzīves veidu, jo profesors darbojas medicīnas jomā.

Aleksejs Oparins uzsvēra, ka mūsdienu liberālā kristietība piedāvā daudzas jaunas idejas, kas nav pamatotas Bībelē, tāpēc ļoti atbildīgi jāpārbauda viss, ko dzirdam un lasām. Bībele ir pamats.

Aizraujošajā un izzinošajā lekcijā biju arī es:

Astrīda Vincēviča

Tatjana Tomšone
Adventes Vēstu
galvenā redaktore

SARUNAS PRET VĒZI

UN PAR TICĪBU DIEVAM, ĀRSTIEM UN SEV

Lekciju ciklu ar šādu nosaukumu varēja dzirdēt un tajā piedalīties ikviens interesents jau kopš pagājušā gada rudens.

Es personīgi biju klāt 25. februārī un 24. martā, un iemesls bija savā ziņā nejaušs. Manam bērnam ir brīnišķīga klavieru skolotāja, un kādā sarunā ar viņu (saruna notika ap 20. martu) uzzināju, ka pirms gada viņai bija operācija Onkoloģiskajā slimnīcā. Atcerējos par reklāmas vizitkarti un informāciju sociālajos tīklos, un uzdrošinājos uzaicināt viņu uz lekciju Akas ielā 13. Viņa bija sajūsmā par šo piedāvājumu, jo izradījās, ka viņa dzīvo pāris kvartālus attālumā no šīs vietas, viņai bija sakrājušies jautājumi un pat bažas, vai viņa visu dara pareizi. Arī tas, ka lekcijā tiks runāts ne tikai par fiziskiem un psiholoģiskiem ārstēšanas aspektiem, bet būs arī garīga sadaļa, tas viņu vēl vairāk iedrošināja. Nākamajā lekcijā, kur runa bija par viņai aktuālo slimības veidu, skolotāja noskaidroja atbildes uz svarīgiem praktiskiem jautājumiem, saņēma iedrošinājumu un iespēju pierakstīties pie fizioterapeites. Viņa arī gribēja aprunāties ar Arvīdu Irmeju, kurš bija viens no iedvesmotājiem un vadītājiem šim lekciju ciklam. Man ir

sajūta, ka mīlās skolotājas dēļ bija jānotiek šim pasākumam. Lekcijās piedalījās paziņas mūsu draudzes locekļiem, mācītājiem un paša daktera Arvīda Irmeja uzaicinātas patientes.

Lekciju struktūra bija šāda: pirmajā daļā katrā lekcijā bija uzaicināti specialisti, kuri varēja dalīties savās zināšanās un pieredzē, kā arī atbildēt uz jautājumiem. Otrajā daļā savā pieredzē cīnījās ar šo smago slimību dalījās kāds/ kāda uzaicinātā paciente. Trešajā daļā vārds katru reizi tiek dots Rīgas 5. draudzes mācītajam Ģirtam Rozneram, kurš arī ir viens no lekciju cikla idejas realizētājiem. (Nākamajā žurnāla lappusē jūs varēsiet iepazīties ar vienu no šīm uzrunām.)

Paldies par šo rakstu, kurā par šo ideju piekrita izstāstīt Latvijā labi pazīstamais, kolēģu un pacientu augsti novērtētais, bet savā draugu un draudzes lokā iemīļots par savu dziļo ticību, aso prātu un lielo sirdi – P.Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīcas Krūts slimību centra vadītājs, Rīgas Stradiņa universitātes asociētais profesors un konsultējošs ķirurgs mamologs Arvids Irmejs.

Arvids Irmejs
Rīgas Stradiņa uni-
versitātes asociētais
profesors.

Katru gadu Latvijā ar ļaundabīgiem audzējiem saslīgst vairāk nekā 10 000 cilvēku, un katru gadu no vēža mirst apmēram 5000 iedzīvotāji. 2016. gada beigās vēža reģistra uzskaitē bija apmēram 75 000 onkoloģiskie pacienti. Nav grūti izrēķināt, ka valstī ar nepilniem 2 miljoniem iedzīvotāju nebūs daudz tādu, kurus pašus, viņu tuviniekus vai draugus nebūtu skārusi šī slimība. Daļai no viņiem ir bijusi nepieciešama tikai operācija, bet daudzos gadījumos papildus ir bijusi arī ķīmijterapija un staru terapija. Vieniem slimība labi padodas ārstēšanai, bet citiem to kontrolēt izdodas vien neilgu brīdi.

Lai gan Latvijai kopumā Eiropas līmenī nav pamats lepoties ar panākumiem un iespējām vēža ārstēšanā, tomēr, salīdzinot ar visiem 7 miljardiem pasaules iedzīvotāju, vēža pacients Latvijā saņem kvalitatīvu onkoloģisko palīdzību; un pēdējā gada laikā Veselības ministrija ir darījusi daudz, lai šo jomu vēl

vairāk sakārtotu.

Tomēr vēža ārstēšana nebeidzas, pacientam aizverot slimnīcas durvis. Nereti ir nepieciešama ilgstoša fiziska un psiholoģiska rehabilitācija, lai cīnītos ar ārstēšanas sekām un atgrieztos pilnvērtīgā dzīvē. Pašreiz šo jomu valsts nefinansē, un tas ir plašs darba lauks nevalstiskajām organizācijām. Pazīstamākās no tām ir onkoloģisko pacien-

ram ietekmēt slimības gaitu.

Mēs dzīvojam laikā, kad vairāk nekā jebkad agrāk zinātnieku rīcībā nonākuši pierādījumi par to, cik ļoti cilvēka garīgā veselība, garīgie vingrinājumi ietekmē fizisko ķermeni. Lūk, viens no pētījumiem, ko nesen veikuši Hārvardas medicīnas skolas zinātnieki.

Šī pētījuma dalībniekiem tika veikta smadzeņu kodolmagnētiskās rezonan-

hippocampus. Šai smadzeņu daļai ir svarīga loma jaunu zināšanu un iemaņu apguvē, kā arī atmiņas nodrošināšanā, un pašapziņas, līdzjūtības un pašanalīzes attīstībā; 2) pacientiem, kuri ziņoja par stresa mazināšanos, novēroja samazinātu pelēkās vielas blīvumu smadzeņu daļā, ko sauc par amygdala. Šai smadzeņu daļai ir svarīga loma satraukuma un stresa procesos. Savukārt nekontrolētam stresam un bezpalīdzības sajūtai ir pierādīta saistība ar paaugstinātu vēža risku un sliktākiem ārstēšanas rezultātiem.

Neviens cilvēks nekad nevarēs izmērīt otra cilvēka garīgo veselību vai novērtēt Dievišķā spēka klātbūtni dziedināšanas procesā. Tomēr šī modernā izpratne par prāta un ķermeņa ciešo saistību kristiešiem liek no jauna novērtēt savu mūžseno garīgo mantojumu un piedāvāt to tiem, kam nepieciešama palīdzība. Kristus, Svētie Raksti, lūgšana ir kaut kas, ko cilvēki nevar sabojāt, piesārņot, nosmidzināt ar ķīmikālijām, pievienot kaitīgas vielas.

Likumsakarīgas arī ir 3 "Sarunu" daļas: 1. Ārsts; 2. Pacients; 3. Mācītājs. Pirmajā daļā ārsts lasa lekciju par kādu onkoloģiskiem pacientiem aktuālu tematu. Otrajā daļā kāds onkoloģisks slimnieks dalās savā pieredzē par to, kas ir mainījies viņa dzīvē, saskaroties ar vēža diagnozi, kā ticība Dievam ir palīdzējusi un palīdz pārvarēt šo grūto dzīves posmu. Trešajā daļā, kuras tēma ir Saikne ar Dzīvības Spēku, mācītājs sniedz garīgo atbalstu, klausītājiem līdzdalot iedvesmojošus Svēto Rakstu fragmentus. Lai arī kāds būs vēža ārstēšanas iznākums, cilvēkam tiek sniegts līdzcilvēku atbalsts un vēsts par Dieva dāvāto dziedināšanu, kas sniedzas tālu pāri vienas fiziskas kaites robežām.

tu un viņu piederīgo atbalsta biedrība „Dzīvības koks”, „Rozā vilciena labdarības fonds”, biedrība „Vita”, kas rīko izglītojošus pasākumus, atbalsta grupas, vasaras rehabilitācijas nometnes, apmaksā fizioterapeita un psihologa konsultācijas. Tomēr pacientu skaits ir tik liels, ka darāmā vēl ļoti daudz.

Tā arī radās ideja par kristīgas atbalsta grupas izveidi, kas aicina krūts vēža un citus onkoloģiskos slimniekus, kā arī viņu tuviniekus uz sarunām par to, cik daudz mēs paši ar savu rīcību, attieksmi, dzīvesveidu un noskaņojumu va-

ses izmeklēšana 2 nedēļas pirms astoņu nedēļas ilgas stresu samazinošas garīgo vingrinājumu programmas un pēc šīs programmas noslēguma. Papildus iknedēļas apmācībām par meditāciju dalībniekiem tika doti palīgmateriāli, lai viņi patstāvīgi varētu praktizēt meditāciju. Pētījumā bija arī kontroles grupa, kas nepraktizēja meditāciju. Meditācijas grupas dalībnieki bija vidēji dienā garīgiem vingrinājumiem veltījuši 27 minūtes. Šādi bija pētījuma rezultāti: 1) tika novērots palielināts pelēkās vielas blīvums smadzeņu daļā, ko sauc par

Veselas imūnsistēmas piramīda. No sarunas ar Dr. Simonu Doniņu.

Šādu Dieva Vārda fragmentu kāda no pacientēm līdzdalīja kā sev sirdij tuvu un stiprinošu savā slimības gaitā:

"Teic, mana dvēsele, Kungu un neaizmirsti balvas, ko viņš tev devis – viņš, kurš piedod visas tavas vainas, kurš

dziedē visas tavas kaites, kurš tev dzīvību izglābj no bedres, kronē tevi ar žēlastību un žēlsirdību, kurš tavu mūžu pilda ar labu, ka tu kā ērglis atkal jauns! Psalmi 103:2-5 (*Jaunais tulkojums*)

Pavisam nesen ir aizsākusies arī ļoti sva-

rīga ceturrtā pasākuma daļa, kad pēc īsa saviesīga brīža tikai pacienti šaurā lokā (pašreiz 6-8) dalās savos pārdzīvojumos un sniedz viens otram padomu, pieredzi, atbalstu. Nevienam no pašpalīdzības grupas dalībniekiem (pacienti) nav profesionālis vai ar atbilstošu izglītību šādu grupu vadīšanā. Savukārt onkoloģisko pacientu realitātes nereti var būt ļoti sarežģītas, emocionāli smagas, pat traģiskas. Tāpēc nevar nepieminēt aizlūgšanu grupu, kas darbojas jau no Sarunu sākuma. Bet aizsākoties pašpalīdzības grupai, kāda projekta atbalstītāja no luterāņu draudzes ierosināja iniciatīvu par aizlūgšanām tieši pašpalīdzības grupas norises laikā, kam ir atsaukušies vēl citi. Jāsaka arī, ka pašpalīdzības grupas vadīšanu ir uzņēmušies pacienti no baptistu un luterāņu draudzēm. Pasākumam norisinoties metodistu draudzes telpās, baudām īpašu kristiešu sadarbības atmosfēru un milzīgu cilvēku atsaucību. Piemēram, mans draugs no kādas lute-

KUNGS IZGLĀBA MANI NO NAIDNIEKA STIPRA

Ģirts Rozners
Rīgas 5. draudzes
mācītājs

Dāvīda 18. psalms "Pateicība glābējam Dievam" ir ļoti neparasts. Tematiski tas sasaistīts ar jaunā Dāvīda bēgšanas laiku no ķēniņa Saula dusmām. Labi pazīstot Dāvīda kareivīgumu, drosmi un arī nežēlību pret ienaidniekiem laikā, kad viņš pats ieņēma ķēniņa troni, ir grūti just viņam līdzīgu baili un briesmās, kuras viņš pārdzīvo, bēgot no Dieva atmetā Saula. Galu galā viņam pat divas reizes bija iespēja izrēķināties ar Saulu. Tomēr šajā dziesmā Dāvīds stāsta par savu izmisumu un bailēm. Un tas mums liecina par to, ka pat visstiprākajiem cilvēkiem šajā pasaulē var pienākt izmisīgi vājuma, nedrošības un bailu brīži. Dāvīdu ne tik daudz nomāc bailes no Saula, cik neziņa par Dieva nodomiem attiecībā pret viņu. Vai Dievs viņam dod izdevību izrēķināties ar Saulu, vai varbūt viņš tiek pārbaudīts, bet varbūt Dievs ir novērsies no viņa? Neziņa.

Tomēr kādā brīdī Dāvīds iegūst pārliecību, ka Dievs ir nostājis viņa pusē un ir uzklauzījies, steidzies palīgā, glābis! Cik spilgti un emocionāli viņš runā par šo dārgo atziņu! Vispirms viņš aino par savu izmisumu, kas līdzinājās nāves bailēm. "Turēja mani nāves saites, gāzās pār mani posta straumes, šeola saites mani apņēma, saņēma mani nāves slazdi, savās bēdās es saucu Kungu, savu Dievu es palīgā saucu. Viņš savā pilī izdzirda manu balsi, mans palīgā sauciens tam nāca ausīs." (Ps 18:5-7) Šķiet, visu savu izmisumu Dāvīds iespiež cietā lūgšanas akmenī un met Debesu ķēniņa pils stiklos. Un pēkšņi padebeši sakustas, jo Dievs savā pilī ir sadzirdējis Dāvīda saucienus. Tālākais apraksts ir ar spilgtiem mitoloģiskiem tēliem piepildīts ainojums. Debesu Dievs "atvāz debesis" (10.p.) un nāk lejā jāšus uz ķeruba, ar vēja spārnēm, tumšu negaisa mākoņu, zibeņu un pārkonu pavadīts. Zeme

nodreb un okeāns izšļakstās kā pelķe, kad Viņš pieskaras zemei. Kāpēc tik pārspīlēta valoda? Kāpēc viena cilvēka izmisums ir padarīts tik nozīmīgs, it kā viņš būtu Universa notikumu epicentrā?

Atbilde ir atrodama pašā 18. psalmā. Jo lielāka ir mūsu nasta, jo vairāk mums ir vajadzīgs Dievs. Jo lielāka ir mūsu sāpe, jo asāk mēs izjūtam Viņa trūkumu. Jo vairāk ilgojamies pēc risinājuma, jo spēcīgāk pārdzīvojam Viņa tuvumu. Katra mazākā sajūta, katrs sīkāka signāls, katra niecīgākā izmaiņa mums kļūst bezgala nozīmīga. Katrs notikums, pozitīvs vai negatīvs, var kļūt par milzu pagodinājumu vai jaunu dzīves mīklu.

Dāvīds runā par pozitīvo. No 17. līdz 22. pantam viņš izsaka pārliecību, ka Dievs "izglāba, jo mīlēja mani" (20.p.). Šo izglābšanos Dāvīds apraksta ļoti simboliski: "Viņš izveda mani plašumos." Te nav runa tikai par kādu fizisku izraušanos no pretinieka armijas aplenkuma. Te ir runa par spēcīgu garīgu pieredzi, ko vislabāk raksturo vārds – brīvība. Dievs dod brīvību. Nav noteikti jābūt fiziski nonākušiem starp kādiem ienaidniekiem vai ļaundariem. Bezizejas un strupceļa sajūtas avots var būt arī cits. Tā var būt slimības gaita, slikti analīžu rezultāti, jauni ārsta paziņojumi, kas sagrauj "kā nāves saites un gāzas pāri kā posta straumes" (5.p.). Un tad ir tik svarīgi, sekojot Dāvīda piemēram, sakoncentrēt visus savus dzīvību alkstošos spēkus un saukt palīgā Dievu. Tici, ka Viņš rīkosies! Viņš izglābs, jo mīl! No mūsu izmisumā sakultā mazā dzīves ezeriņa Viņš var mūs izvest sava miera, žēlastības un palāvības rāmajā okeānā. Kungs izglāba mani no naidnieka stipra.

rāņu draudzes bez atlīdzības ir palīdzējis radīt vizuālo reklāmu noformējumu. Vairākas ģimenes ikreiz uzņemtas veselīgo uzskatu sagatavošanu, mūziķi rada patīkamu noskaņojumu dievnāmā pirms pasākuma. Pat mūsu bērni jautā, vai šoreiz būs Sarunas pret vēzi, lai lielākie varētu nodrošināt bērnu pieskatīšanu, bet mazākie – turpināt sestdienas vakaru pavadīt draugu pulkā.

Jāpateicas arī uzaicinātajiem ārstiem un pacientiem. Jāsaka, ka līdz šim nevienam atteikumu neesmu saņēmis. Kad Adventistu draudžu onkoloģijas jomā strādājošo ārstu resursi jau bija izmantoti (dr. Arvīds Irmejs, dr. Lilita Rozne, dr. Irita Roderte), ceturtajā sarunu reizē lekciju lasīt piekrita Latvijā atzīta imunoloģijas profesore dr. Simona Doņiņa. Savukārt piektajā sarunu reizē par ginekoloģisko audzēju profilaksi un agrīnu diagnostiku uzstājās onkologs dr. Ronalds Mačuks. Sestajā sarunu reizē bija vienlaicīgi divi

ciemiņi – fizioterapeite (specializējās krūts vēža pacientu rehabilitācijā) Gita Gintere-Kikuste un krūts vēža pacientē – „Rozā vilciena labdarības fonda” dibinātāja Zinta Uskale.

Garīgos projektos ļoti svarīgs ir aicinājums. Jāsaka, ka jau pirms kāda laika veselības izstāžu entuziaste Vēsma Geide man atstāstīja kāda izstādes apmeklētāja atziņu, ka viss jau ir ļoti labi, bet vajadzētu arī kādu onkoloģijas staciju. Mans sapnis bija pie jau esošajām Latvijas adventistu draudzes aktivitātēm veselības kalpošanas jomā pievienot kādu jaunu projektu. Pamazām sadzirdēju Dieva pamudinājumu sākt ar jomu, ko vislabāk pārzinu un kur ikdienā darbojos. Un ar lielu nedrošību, neziņu sākām gatavot pirmās Sarunas, kas notika pagājušā gada oktobrī. Kad bija notikušas jau piecas Sarunu reizes, saņēmām zvanu no Cēsu draudzes mācītāja Viestura Reķa ar uzaicinājumu lasīt lekciju par krūts vēzi Cēsīs. Tā bija

kā atbilde jau iepriekš pārrunātai idejai, ka Sarunas pret vēzi varētu organizēt arī citās Latvijas pilsētās. Tā 13. maijā plānota pirmā Sarunu reize ārpus Rīgas – Cēsu Adventistu dievnāmā.

Sarunām pret vēzi ir kāda nerakstīta vienošanās, kas vieno tur iesaistītos cilvēkus – šis projekts ir bez āķa. Sarunu mērķis ir atbalstīt, līdzdalīt Kristus dāvāto dziedināšanu un cerību tiem, kam tā ir nepieciešama. Projekta mērķis nav kādu ievilkt savā baznīcā. Projektam Sarunas pret vēzi nav oficiāli ievēlēta vadītāja, nav padomes, nav bijusi nevienas orgkomitejas sanāksmes – īstajā brīdī ir atsaukušies un iesaistījušies palīgi, dalībnieki, atbalstītāji. Aizvadītā sezona stiprina ticību, ka Kristus uzrunā īstos cilvēkus īstajā laikā, ikvienam dodot iespēju būt gan par svētību saņēmēju, gan devēju.

Plašāku informāciju var iegūt www.sarunaspretvezi.lv un Facebook @sarunaspretvezi.

VĒŽA CEĻŠ TURPINĀS

Mūsu “vēža ceļš” ir stāsts par kopīgo cīņu 7 gadu garumā, un šī cīņa nebūt nav galā. Almantam ir 52 gadi, un viņš ir pensionēts mācītājs. Almantam septiņu slimības gadu laikā ir bijušas 6 operācijas. Pēc trešās operācijas viņš ir pamainījis – viņam šobrīd ir grūti koncentrēties un secīgi izklāstīt domu, tādēļ vairāk stāstīšu es, Ilva, bet Almants lai uzmanīgi klausās un brīžiem piebilst un papildina.

Ilva Liepiņa
Alūksnes draudzes
mācītāja

Mēs mājās pārdomājam un gatavojamies šai sarunai, un tā kā viņš ir mācītājs, tad gribu iesākt ar ļoti mīlu Bībeles varoni, daudzu vēstulju autoru. Tas ir apustulis Pāvils. Es nepretendēju savu vīru nosaukt vai pielīdzināt šim izcilajam vīram, bet kaut kādas līdzības ir. Bībelē ir aprakstīts viņa garīgās cīņas brīdis, kad viņš ceļā reiz satika Dievu, kas viņu apžilbināja ar savu gaismu un uzrunāja – es esmu Kristus, kuru tu pirms tam esi vajājis. Pēc tam šis apustulis visu savu dzīvi ne visai labi redzēja. Viņš savos darbos ir pieminējis, ka viņam ir veselības problēmas, un lūdza Dievam pēc dziedināšanas,

un Dievs viņam deva atbildi. Bet par to vēlāk.

Nemiera un neziņas “trokšņi”

Kamēr nezinājām par slimību un nesapratām, kas notiek un kāpēc viņš jūtas slikti, tikmēr iekšēji tie bija tādi kā “trokšņi” – kāpēc ir šī sliktā pašsajūta, kas man traucē? Pats viņš skaidroja, ka esot pārpūlējis, darbojoties pie mājas jumta celtniecības.

Tad Alūksnē, kur mēs dzīvojam, tika veikts datortomogrāfijas izmeklējums. Izrakstā bija minētas neskaidras diagnozes, it kā plīsusi liesa, it kā hematoma pie liesas. Sis trokšnis mūsos pašos turpinājās. Mēs centāmies uzzināt ko vairāk, prasījām cilvēkiem, kas tas ir un ko ar to darīt? Vai to var izārstēt? Vai varēs izoperēt un vai viss būs kārtībā? Un atkal “trokšnis” – kāda gan būs mūsu dzīve tālāk?

Almants nonāca Rīgā, un bija pirmā operācija. Atklājās, ka vēdera dobums ir kā tāda maza “sēņu audzētava”. (Tagad jau mēs tik ļoti esam saraduši ar diagnozi, ka spējam par to tā pasmaidīt.) Diagnoze bija „mucinoza cistadenokarcinoma”, un tā nebija tikai liesa, bet audzējs bija izplatījies pa visu vēdera dobumu. Tā ir reta saslimšana, un Rīgas operācijā tika secināts, ka Latvijā neko nevar palīdzēt...

Pēc kāda laika dr. Arvīds Irmejs konsultējās ar Latvijas Onkoloģijas centra ķirurgu Dr. Armandu Sīviņu, kurš viņu zinātniskā konferencē iepazīstināja ar profesoru no Itālijas Franko Raviello. Tā bija Dieva vadība, ka šis profesors piekrita Almantu operēt. Tāpēc kopš tā laika četras operācijas ir notikušas Itālijā. Jāsaka, ka Itālijā ārstu rīcībā ir tehnoloģijas, kas Latvijā nav pieejamas, jo tur operācijas laikā pēc audzēja redza-

mās daļas izņemšanas var veikt īpašu ķīmijterapiju, paaugstinātā temperatūrā apstrādājot vēža skarto vēdera dobumu.

Iekšējs miers – viss, kas notiek, notiek uz labu

Mūsu ticība un pārliecība ir, ka cilvēks iekšēji sagatavojas tam, kas viņu turpmāk dzīvē sagaida, dažreiz pat pats to neapzinoties. Arī mūsu pieredze ir tāda. Kad Almants dienēja, viņa dienesta vieta bija Tālajos Austrumos aiz Baikāla. Tur viņš viens pats izcīnīja cīņu Dievam, sakot – Dievs, es esmu Tevi izvēlējis, dod man spēku, lai es varu šajos apstākļos paturēt savu izvēli. Tā bija sagatavošanas skola, sajūtot Dievu tik ļoti tuvu. Arī tagad, slimības sākumā, tajā troksnī, kad apkārt skanēja tik daudz balsis un apkārtējie stāstīja savus stāstus par tanti, par tuvinieku, par suni, kas miruši no vēža. Un citi atkal stāstīja par brīnumainām dziedināšanām, bet tas viss kopā vēl vairāk radīja apmulsumu un pastiprināja iekšējo troksni.

Almants kādā naktī, stresā un nepatīkamās izjūtās nespējot aizmigt, teica Dievam: “Es esmu ar mieru uz visu! Arī ciest. Ja tas ir vajadzīgs un tas ir Tavs nodoms.” Šie vārdi ir savā ziņā arī atbilde no Dieva. Jo cilvēks jau pats nepiesakās uz ciešanām. Tas ir pārcilvēcisks spēks, kas tiek iedots no augšienes. Almants bija gatavs ciest, ja tas ir vajadzīgs. Un ar šo Dieva doto pārliecību mums ir vieglāk. Jo tajā brīdī iestājās iekšējs klusums no tā trokšņa. Šo iekšējo klusumu var dot pārliecība, ka vienalga, kas izrādīsies – vai tas būs ļaundabīgs vai jebkas cits –, tas būs labi. Mums tas būs

uz labu, un mūsu ceļš būs tāds, kāds tas mums ir vajadzīgs.

Operācijas un sarežģījumi

No pirmās Itālijas operācijas viņš atbrauca mājās pats. Izrakstā bija minēts saraksts ar 18 lietām, kas ir izgrieztas un histoloģiski pārbaudītas ar garu un sarežģītu aprakstu. Es ar interesi to lasīju, bet svarīgākais, ka bija izdevies izoperēt 98%. Mēs ticējām, ka tagad viss ir garām un turpināsies mūsu iepriekšējā un ierastā dzīve. Bet iespējams, ka Dievs dažkārt uzved cilvēku uz ceļa, ko varētu nosaukt par “vēža ceļu”, un cilvēkam pa to ir jāiet. Tad sekoja Latvijā astoņi ķīmijterapijas kursi un tad nākamā operācija Itālijā, Sjennas universitātes slimnīcā. Šī operācija ilga 17 stundas, un tur notika kas neparedzēts, pēc kā Almantam kļuva grūti koncentrēties.

Pēc pirmās ēdienreizes bija plūsusi zarna vietā, kur tā tika tīrīta no slimības. Situācija bija ļoti bīstama. Plaušās bija ūdens. Pēc tam viņu 2 nedēļas nebaroja, jo bija jāsadzīst zarnas bojājumam, atkārtoti operēt nevarēja. Un tad sākās tas, ka katru reizi, Almantam zvanot uz mājām, viņš stāstīja kaut ko citu.

Atpakaļ no otrās Itālijas operācijas Almants viens pats vairs nevarēja atbraukt. Mans brālis Ivo Roderts brauca uz Sjennu un veda viņu mājās. Kopš tā laika Almants ir nedaudz citādāks nekā pirms tam.

Sekoja trīs mierīgi gadi, kad Almants atguva spēkus, kārpījās līdz normālām sajūtām, bet... arī vēzis pamodās. Uz vēdera parādījās strutojoša brūce, un atkal bija jābrauc uz Itāliju pie mūsu

profesora. Bija 2015. gada decembris, un mēs abi lidojām, vērojām skaisto panorāmu pa lidmašīnas logu, un Almants teica: “Es braukšu mājās kā normāls cilvēks – bez zarnas bojājumiem, bez visiem sarežģījumiem!” Bet tas neizdevās. Operāciju nevarēja pabeigt, kā būtu gribējies. Tika izveidota stoma.

Tad bija 2016. gada jūnijs un atkal operācija Itālijā. Un arī pēc šīs operācijas stomu slēgt neizdevās. Pēc operācijas es viņu sagaidīju palātā, caurulīšu kaudzē guļošu. Kad viņš atmodās, viņš priecīgi vaicāja: “Vai viss tagad ir kārtībā? Man šī bija viena no vieglākajām operācijām!” Un es nezināju, kā lai viņam paskaidro, ka nekas nav kārtībā un ka nekas nav beidzies. Vēl joprojām ir stoma, vēl joprojām priekšā gaida grūtības, kas viņu tik ļoti nomāc, apbēdina un padara ievainojamu. Un ka vēl aizvien viņam liksies, ka viņš citus apgrūtinā, kas, protams, tā nav. Tomēr līdz gada beigām arī šo varēja sakārtot. 2016. gada decembrī bija vēl viena operācija stomas slēgšanai, un tad Almants beidzot teica, ka jūtas kā cilvēks. Ir sācies 2017. gada pavasaris, un šobrīd svarīgākais ir atgūt spēkus. Tomēr izmeklējumi atkal rāda, ka mūsu “vēža ceļš” turpinās.

Dievs ir tik ļoti tuvu!

Mums ir brīži, kad uzdodam jautājumu – vai tiešām Dievs ir samirkšķinājis acis un nepamanīja to brīdi, kad Almants saslima? Bet es ticu, ka tas tā nav. “Jo viss, kas noticis un kas vēl būs, ir man par labu,” tā saka Almants, “jo tagad es neskatos uz dzīvi virspusēji. Es neskatos uz citiem cilvēkiem kritizējoši kā skatījos pirms tam.”

Es pierakstīju Almanta atziņu, ko gribu arī jums līdzdalīt. Tikai man tā neskan tik dziļi un patiesi kā skan no viņa lūpām: “DIEVS IR TIK ĻOTI TUVU!”

Un vēl es lasīju kādā grāmatā atziņu – kamēr Dievs jums nav pateicis, kā šī lieta beigsies, tikmēr tā vēl nav beigusies. Kā piemērs bija minēts kāds gadījums ar mirušu cilvēku – Bībeles stāsts par Lācaru. Dievs nebija teicis, ka Lācara dzīve ir beigusies, tāpēc arī tajā brīdī viņa dzīve vēl nebija galā, un Dieva Dēls viņu sauca ārā no kapa.

Mēs nepretendējam līdzināties šim Bībeles personāžam, bet turamies pie sākumā pieminētā apustuļa Pāvila vārdiem. Dievs, atbildot uz lūgumu dziedināt, teica: “Tev pietiek ar manu žēlastību!” Tiešām, mums pietiek ar Dieva žēlastību, kaut arī mūsu vēža ceļš vēl turpināsies!...”

Edgars Zaikovskis
Aizputes draudzes
mācītājs

JŪDA

(JĀNA 13:1-32)

Reiz es lasīju stāstu par notikumu kādā domubiedru grupā, kur nāk cilvēki, kam nepieciešams kāds, kas viņus uzklausa. Vienā no šīm sanāksmēm, kuru vadīja mācītājs, atskanēja priekšlikums: “Cik interesanti, ka šodien mēs esam 12. Piedāvāju jums apdomāt, kurš no Jēzus mācekļiem, par kuriem mēs esam mācījušies, vairāk atbilst Jums. Kā jums šķiet, kurš būtu Jums līdzīgāks?” Tā nu, katram jautājot, bieži bija iespēja dzirdēt vārdu Pēteris, Jānis, taču mācītāja uzmanību pievērsa kāds kluss vīrs, kas, gaidot savu kārtu, vēroja aizloga notiekošo. Kad pienāca šī vīra kārtā, mācītājs uzdeva jautājumu: “Ko Tu domā?” Vīrs nolaida savas acis, ievilka dziļu elpu un vieglā balsī izsacīja: “Jūda!” Publika sastinga, jo tieši šo vīru neviens vēl nebija pieminējis. “Kāpēc?” skanēja mācītāja jautājums, bet atbilde bija pavisam vienkārša: “Esmu nodevis visus.”

Tā, nu, ir sagadījies, ka pie jautājuma, ar ko jums asociējās nodevība, cilvēki bieži atbild – Jūda. Mēs esam

iemācījušies šo vārdu lietot, kad mūs kāds nodod vai piekrāpj, savā veidā šīs personāžs ir kļuvis par apzīmējumu brīžiem, kad piedzīvojam dūrienu mugurā. Gribu kopā ar Jums aplūkot Jūdas stāstu un noskaidrot, vai ir kas tāds, ko varam šodien no tā mācīties. Lasot gan Bībelē, gan Praviešu gara vēstījumos, mēs redzam, ka īsi pirms Pasā svētkiem Jūda bija atjaunojis savu līgumu ar priesteriem, apsolot nodot Jēzu viņu rokās. Ļoti zīmīgi ir tas, ka Jūda nebija to mācekļu vidū, kas tika aicināti, bet viņš mācekļiem pievienojās tad, kad Kristum jau sekoja daudz ļaužu. Jūda pats pieteicās tapt par mācekli. Interesanti ir tas, ka Jūda tika pie ļoti atbildīga amata – viņš bija naudas maka turētājs un liels naudas mīlotājs, kas bija gluži kā bērns, kam uzticēts sargāt lielu konfekšu plauktu. Viņš bija no cilvēkiem, kas uzskatīja, ka viņam pienākas alga par saviem darbiem. Kā jau naudas maka turētājs, Jūda mēdza sev izmaksāt algu, tā vēl vairāk audzējot savu tieksmi pēc tās. Lasot mums pieejamos faktus, nav

pamata uzskatīt, ka Jēzu viņš neuzskatītu par apsolīto Glābēju un Ķēniņu. Jūda mīlēja Jēzu un ilgojās būt Viņa tuvumā. Viņš izjuta vēlēšanos pēc izmaiņām raksturā un dzīvē, un, pievienodamies Jēzum, cerēja to iegūt. Pestītājs Jūdu neatraidīja. Jēzus pieņēma viņu kā vienu no divpadsmit mācekļiem. Viņš viņam uzticēja evaņģēlista darbu. Arī mācekļu vidū Jūda nebija neievērots – viņu droši varēja uzskatīt par viedokļa līderi, jo viņā ieklausījās, un, protams, arī viņš pats par sevi bija augstās domās. Taču tas laika gaitā pārvērtās vēlmē uz visiem “skatīties no augšas”. Jūdas attieksmē bieži bija jūtams tas, ka viņš vienīgais zinātu, kā ir pareizi. Tā bija iekšējā sajūta, kas tirda un skubina, ka nu, kā var būt tā, ka cilvēki neredz apstākļus un iespējas naudas piesaistē, kalpošanā vai kādā citā jomā. Jūda ar savu pievienošanos mācekļiem loloja lielas cerības, tāpēc vilšanās bija jo vairāk sāpīga.

Kristus runa sinagogā par dzīvības maizi bija pagrieziena punkts Jūdas dzīvē. Viņš dzirdēja vārdus: “Ja jūs ne-

ēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī." (Jāņa 6:53) Viņš redzēja, ka Kristus piedāvā garīgu nevis laicīgu labumu. Un Jūda saprot, ka Kristus nerunā par ķēniņvalsti šeit, uz zemes, ka viņam nebūs finanšu ministra postenis, ka, iespējams, būs nabadzība, būs grūtības, būs daudz izaicinājumu. Tāpēc iekšēji tika pieņemts lēmums nedibināt pārāk ciešas attiecības ar Jēzu, jo ir jābūt iespējai aiziet. No šī brīža Jūda sāka pielietot šaubu metodiku – metode, kura strādāja jau no ļoti senām dienām. Jūda izteica biežus pārmetumus un šaubas par lietām, kas notika. No konteksta izrauti vārdi, strīdi par to, kurš lielāks. Brīdī, kad Jēzus runāja ar bagāto jaunekli un viņš aizgāja savu ceļu – tad Jūda domāja, ka tā ir kļūda, viņš taču varēja būt teicams atbalsts mācekļu darbā! Neapmierinātību sa-

Kristus brīnumus, lai gan viņš bija paša Dieva Dēla tuvumā, viņam bija pieejams labākais Konsultants, viņš to neizmantoja.

Kad Marija svaidīja Jēzus kājas ar eļļu (Jāņa 12: 3-6), pēc Jēzus rājienu Jūdu piepildīja žultains rūgtums. Aizvainotais lepnums un atriebības kāre salauza visus žogus, un tik ilgi auklētā alkatība sagrāba viņu savā varā. Lai kā mums to negribētos atzīt, to piedzīvo ikviens, kas ilgstoši rotaļājas ar ļaunumu. Nav svarīgi, cik pilna vai tukša ir glāze, ko Tu turi savā rokā, bet viss atkarīgs no tā, cik ilgi Tu to turi. Jo ilgāk turi, jo smagāka tā paliek.

Tomēr Jūda vēl nebija pilnīgi zaudēts. Pie pēdējo vakariņu galda vēl joprojām Jūdām bija iespēja. Joprojām bija iespēja teikt: "Jēzu, man vajag Tavu palīdzību. Jēzu, manā sirdī ir domas, kas nav tās labākas. Palīdz man,

mēm. Taču Jūda vēl nezināja, ka drīz viņa acu priekšā notiks lielākais notikums Zemes un Universa vēsturē.

Pēc skūpstā, ko Jūda bija apsoltījis kā zīmi sniegt gūstītājiem, viņš izbrīnā vēro, ka Tas, kura bēgšanu viņš bija cerējis ieraudzīt, bez iebildumiem dodas gūstītājiem līdzi. Un šeit mēs nonākam pie 30 sudraba gabalu un skūpstā vērtības. Verga cena – tik daudz ieguva Jūda.

Pajautājiert sev, kas ir Jūsu 30 sudraba gabali? Pret ko Jūs iemaināt Jēzus upuri? Brāļi un māsas, šajā neskaitāmo labumu pasaulē mēs stāvam izvēles priekšā, līdzīgi kā Ieva Ēdenes dārzā pie labā un ļaunā atzīšanas koka. Par tik daudz lietām mēs esam gatavi atdot Jēzu, lai saņemtu savus grašus baudai! Lai tikai vēl reizi baudītu to, kas mūs attālina no Dieva.

Jūdas stāsts ir skumjš, bet tajā ir tik

Pajautājiert sev, kas ir Jūsu 30 sudraba gabali? Pret ko Jūs iemaināt Jēzus upuri? Brāļi un māsas, šajā neskaitāmo labumu pasaulē mēs stāvam izvēles priekšā, līdzīgi kā Ieva Ēdenes dārzā.

rakstu ar lietām, ko vajadzētu darīt labāk vai citādi, varētu turpināt. Taču uz kādu brīdi es vēlos šeit apstāties un pajautāt, vai Jums šis stāsts nešķiet pazīstams? Vai neliemas, ka Jūdas sajūtas ir kaut kur iepriekš raksturotas? Jesajas grāmatā ir teikts: Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es noietīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais! (Jesajas 14:13-14)

"Lielā žēlastībā, jo tāds ir Viņa raksturs, Dievs ilgi pacieta Luciferu. Debesīs nekad iepriekš nebija parādījies nekāds neapmierinātības gars. Tas bija kaut kas jauns, savāds, noslēpumains, neaptverams. Lucifers pats no sākuma neizprata savu domu un izjūtu patieso dabu, jo kādu laiku viņš baidījās izteikt savas iztēles un prāta slēdzienus; tomēr šīs domas arī neatvairīja. Viņš neredzēja, kurp dodas. Lai to pārliecinātu par maldiem, tika pieliktas pūles, kādas spēj parādīt vienīgi bezgalīgā mīlestība un gudrība." (Sentēvi un Pravieši, 1. nodaļa.)

Diemžēl, šis stāsts nav oriģināls, jo ko līdzīgu jau Visums ir piedzīvojis. Ar visu to, ka Jūda redzēja dažādus

pirms es izdaru ko nepareizi!"

Lasot vienu no manām mīļākajām nodaļām Bībelē – Jāņa ev. 13. Nodaļu –, es apbrīnoju, cik liela ir Dieva mīlestība. Kad sātans jau bija Jūdas domas sagūstījis, Jēzus to labi zināja, bet Viņš Jūdu neaizdzina, Viņš viņu joprojām mīlēja. Pasaules Valdnieks novilka savas drēbes, mazgāja kājas, arī Jūdas kājas, Viņš izteica aicinājumu atgriezties. Kristus mīlestība vēl līdz pēdējai minūtei viņu aicināja. "Bet jāpiepildās rakstiem: kas Manu maizi ēd, pret Mani pacēlis savu kāju." (Jāņa 13:18) Tieši šo kāju arī Jēzus mazgāja nešķirojot. Tā bija tā pati, kas aizsteigšies Viņu nodot.

Jēzus ar Jūdu salīdzinājās. Pēc šī notikuma Jēzus saviem mīļajiem mācekļiem atklāj, kas notiks nedaudz vēlāk: "Un, kumosu iemērcis, Viņš to ņem un dod Jūdām, Sīmaņa dēlam Iskariotam." (Jāņa 13: 26) Un tāpat kā sātans, arī Jūda izdarīja savu izvēli.

Bija dots starta signāls pēdējiem notikumiem. Sabiedrība, Jūdas brāļi, viņa draudze tika atstāti, lai tikai noslēgtu, viņaprāt, veiksmīgu darījumu. Jūda domāja, ka Jēzus taču neļaus sevi gūstīt, ka nekas taču nenotiks. Ne jau pirmo dienu Jēzus izvairās no sadurs-

daudz pamācību, kā izvairīties no nepareizām izvēlēm, kas piemeklēja Jūdu mūžīgās dzīvības nozīmē. Lai arī Jūda, saprotot savu kļūdu, vēlējas visu atdot, kaut tikai Jēzus tiktu atbrīvots, viss, kas viņam piederēja, bija 30 sudraba gabali un vārdi – par vēlu, par vēlu.

Taču ir kāda laba ziņa! Kristus ir augšāmcēlies, Viņš ir uzvarējis, Viņš ir dzīvs! Es ticu, ka nav tādu pārkāpumu, ko Viņš nebūtu spējīgs piedot. Tas viss arī Jūdām bija jāpiedzīvo, lai saprastu, ka Dievs nevienam nespiež Viņu mīlēt, Dievs nav tirāns, kas pakļauj. Dievs aicina līdz pēdējam brīdim, Jēzus upuris mazgā mūsu grēkus līdz žēlastības laika beigām. Ja šodien Tu vēl nezini kā rīkoties, tad Dievs Tevi aicina – lūdz! No sirds izsaki kaut vienu teikumu, un esmu pārliecināts, Tu atvērsi durvis uz kaut ko vēl nebijušu, uz kaut ko, kas mainīs Tavu dzīvi. Un ceru, ka drīz arī Tavā sirdī būs vārdi, ka nevis ar 30 sudraba šīs pasaules grašiem, bet es no savas pušes negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei. (Galatiešiem 6:14).

“CEĻOS NOMETIES, (JĒZUS) LŪDZA DIEVU.” LK. 22:41

Kāpēc Jēzum bija jālūdz Dievs? Šāds jautājums rodas, kad nav saprasts evaņģēlijs un Kristus kalpošanas būtība glābšanas stāstā. Jēzus aizlūdza Tēvu par mums. Kā lūdzējs Jēzus ir piemērs ikvienam cilvēkam, kā arī mums būtu jālūdz Dievs. Evaņģēlijs liecina, ka Jēzus meklēja klusu vietu, kur varētu būt kopā ar savu Tēvu sarunās. Dažkārt Viņš pavadīja lūgšanās veselas nakts, rasa un sarma klāja Viņa drēbes lūgšanas laikā. Jēzum kā Cilvēka Dēlam bija nepieciešama atkarība no Tēva, jo savu dievišķību Viņš bija nolīcis malā, sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs (Fil. 2:7).

Kristus lūgšanas nenotika tā, kā to daži, Rakstus sagrozīdami, apgalvo, ka te Dievs esot pielūdzis Dievu. Praviešu Gars mums atklāj, ka Jēzum kā Cilvēka Dēlam bija jātop pilnībā atkarīgam no Tēva, lai varētu izpildīt savu uzdevumu un piepildīt cilvēces glābšanas plānu. Jēzus zemojās lūgšanā kā mūsu piemērs, jo Viņš bija ne tikai Dieva Dēls, bet arī Cilvēka Dēls. Ne tikai Dievs cilvēka miesā, bet arī velna kārdināts šis cilvēka miesas dēļ. Lūgšana bija Viņa lielā spēka noslēpums, kuru var iegūt ikviens, kurš līdzīgi kā Jēzus lūdza Debesu Tēvu.

Pēc smagas dienas Jēzus lūdza pēc spēka, jo savu dieviš-

ķo spēku Viņš bija licis malā. Viņš lūdza cauru nakti, pirms bija izraudzījies apustuļus, lūgšanā bija pavadījis nakti pirms Kalna svētrunas. Jēzus aizlūdza par Pēteri, lai nebeigtos viņa ticība (Lk. 22:31-32). Jēzus lūgšanu saturu var vērtēt pēc Tēvreizes, pēc Jāņa 17. nodaļas, pēc lūgšanas pie Lācara kapa un Ģetzemanē. Tās ir ticības pilnas sarunas ar Tēvu. Jēzus aizlūdza arī par mums tagad, jo ir mūsu lielais Augstais Priesteris Tēva priekšā (1. Jāņa 2:1). Kad ir vislielākā vajadzība, Jēzus nesauž, bet nāk palīgā un ar savu klātbūtni kliecē tumsu. Viņš ir starpnieks starp cilvēku un Dievu, jo ir apsolītais Glābējs – Mesija. Taču Viņš nevarēja to izpildīt, būdams tikai Dievs. Viņam ir jābūt arī cilvēkam, lai atgrieztu cilvēkam to, ko tas ir zaudējis grēka dēļ, kļūstot par grēcinieku. Te būtu jāuzsver, ka Kristus īstenoja Tēva gribu, būdams cilvēka būtne, pilnīgā solidaritātē ar cilvēci, cilvēku apstākļos. Arī starpnieka kalpošanu starp cilvēci un Dievu Kristus veic savā cilvēcībā, pašlaik būdams paaugstināts Debesīs. Līdz ar to lūgšanai glābšanas stāstā ir jāienem īpaša vieta atpestīto cilvēku dzīvē, ko Kristus ir pierādījis ar savu liecību un piemēru.

Andris Pešelis

SVĒTĀS KARA CĪŅAS

Viens slēpjas aiz vienas sienas, otrs aiz otras. Viens pārskrien uz nākamo vietu aiz sienas stūra, notupstas, ar muguru atspiedies pret sienu un abās rokās turot pistoli. Otrs tikmēr uz vēdera lien uz nākamo slēptuvi, lai no tās varētu pārsteigt savu pretinieku. Tad abi strauji pieceļas, izstiepj rokas ar stobriem, vēršiem vienam pret otru, un šauj: d-d-d-d-d! D-d-d-d-d!

Abi atkal noliecas un skrien uz savu nākamo slēptuvi. Puikas spēlē kariņu. Šaujāmie viņiem ir pirksti, šāviena troksnis nāk no mutes, bet sienas, aiz kā slēpties, ir baznīcas soli.

Es skatījos uz viņiem un domāju, ka vajadzētu apsaukt, jo šeit taču ir dievnams. Tomēr es to nedarīju divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, viens no karotājiem bija mans paša dēls.

Bet patiesais iemesls: es aizdomājos par pieaugušo vārdu kariem, kas nereti notiek baznīcās.

Bībelē ir aicinājums izvairīties no vārdu kariem, jo ne pie kā derīga tas nenovedīs, tikai samaitās tos, kas klausās. (2. Timotejam 2:14)

Es ļoti labi saprotu, kā tas ir. Gribas taču piecelties un skaidri pateikt, ko otrs nesaprot. Vajag taču celties un aizstāvēt, ja ne savu viedokli, tad svēto patiesību noteikti. Vārds pa vārdam, un tā, gluži negribēti, izceļas vārdu karš. Cits aiziet ievainots, cits aizvainots, cits iztukšots.

Tomēr ikreiz, kad ceļamies, lai apgāztu nepareizo viedokli, atcerēsimies, ka mēs atrodamies dievnāmā. Šādā vietā karot nedrīkst.

Tiem puisējiem karošana bija draudzības izpaušme. Viņi izjuta tādu kā vienotību. Pieaugušo karošana šķēļ un atsvešina.

Ulvis Skadiņš, Jelgava

Stāstus apkopoja
Emīlija Reznikova

KĀ DIEVS MAN ATBILDĒJA

Es reiz pazudu mežā. Visur koki, visur taciņas, ceļi – kā lai zinū, pa kuru iet? Kāds mani maigi paņēma pie rokas un izveda pa īsto taciņu, pa to, kurā biju laimīga, priecīga, kuras galā es nonācu mājās. Trīs stāsti, kuros redzam, ka Dievs IR IEINTERESĒTS mūsu dzīvē, arī sīkumos, ka Viņš vēlas mums parādīt īsto, VISLABĀKO ceļu, pa kuru iet. Varbūt reizēm saņemot atbildi NĒ, varbūt nezinot visas kāpēc? atbildes, varbūt nesaņemot atbildi vienas minūtes laikā, bet tomēr vienmēr ticībā zināsim, ka Debess Tēvs vada, ja tikai mēs no sirds lūdzam.

Klusais lūgums Dievam kļūst par acīmredzamu atbildi

Vēlos izstāstīt atbildētu lūgšanu, kurā piedzīvoju Dieva mīlestību un vadību. Biju situācijā, kad kalpoju kā mācītājs divās draudzēs – Olainē un Saulkrastos. Gribējās būt vairāk kopā ar draudzi, veikt vairāk kalpošanas šajās pilsētās, sapratu, ka būtu gatavs pārcelties uz dzīvi kādā no šīm pilsētām, jo tobrīd dzīvoju Rīgā. Sirdij tuvāki šķita Saulkrasti jūras, priežu mežu dēļ, tāpēc dalījās šajās ilgās ar Saulkrastu draudzi – ja vien ir kāda pieejama mājvieta, tad esmu gatavs pārcelties. Iesākās īpašas lūgšanas, lai Dievs vada pēc Sava prāta, lai atver un aizver durvis, lai piedzīvoju, ka Viņš atrod piemērotāko vietu.

Draudzes vecākais uzrunāja kādu vīrieti, kurš vienu reizi bija apmeklējis veselības vakaru Saulkrastos, nevienam no draudzes šis vīrietis nebija pazīstams, bet Dievs zināja, ka jāuzrunā tieši šis cilvēks. Zvanot un jautājot par dzīvesvietas iespējām Saulkrastos, vīrietis pārsteigts atbildēja: "Kā tu zināji, ka tev man jāpiezvana? Man tieši vakar atbrīvojās namiņš." Pēc neilga laika devos apskatīt šo vietu, sirdī jau biju izlēmis, kāda būtu vēlamā summa, Dievs par to zināja. Iepazīstoties ar šo mājiņu, sapratu, ka būs nepieciešams remonts, bet, ka šī būtu piemērota vieta. Saimnieks nosauca summu, kas mazliet pārsniedza vēlamo, teicu, ka vēlos kādu laiku padomāt, līdz dodu gala atbildi. Saimniekam, protams, nestāstīju par savu vēlamo summu un nekādā mērā arī necentos par to diskutēt, atkal uzticēju to visu Dievam lūgšanās.

Pienāca laiks dot atbildi, un kādu dienu saņēmu ziņu no namiņa saimnieka, ka Dieva Gars viņu naktī uzrunājis un teicis: "Šim cilvēkam tev jāprasa tik..." Un tā bija vēlamā summa! Dievs dzird mūsu lūgšanas un dod to labāko! Jau gandrīz gadu dzīvoju šai Dieva dotajā mājiņā, esmu četrsimts metrus no jūras, pie mājvietas sākas priežu mežs, esmu svētīts ar brīnišķīgiem saimniekiem, kuri dalās itin visā ar mani – gan dārzs, gan siltumnīca ir brīvā lietošanā arī man. Ja kādu dienu neesmu pietiekami baudījis no šiem labumiem, saimnieki paši saliek grozā dārza veltes un atstāj uz lievenīša. "Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." /Mt. 6:33/ Dievs dod pāri tam, ko lūdzam, ja atdodam dzīvi Viņam! Viss, kas Viņam uzticēts, ir nodots svētībai!

Mārtiņš Subatovičs

Vienatnē un sarunā ar Dievu uzdot savu "kāpēc".

Viena no manām mīļākajām dziesmām ir *There Is A Quiet Place*. Tā vēsta, ka ir kāda klusa vieta, tālu no dzīves steigā, kur Dievs var remdēt manu nemieru, kur, koku un puķu ieskaustas, šajā klusajā stundā kopā ar Viņu tiek aiz muguras atstātas manas rūpes. Tur, vai tas būtu neliels dārza stūrītis, vai kalna galotne, rodu jaunu spēku un drosmi, un, šo kluso vietu atstājot, varu stāties pretī jaunai dienai ar mīlestību pret visu cilvēci.

Šī gada sākumā manī virmoja milzīgi kāpēc? jautājumi. No janvāra līdz martam 9 nedēļas pavadīju misijas ceļojumā Hondurasā, kur biju bijusi tieši pirms gada kā misijas skolas studente, bet nu – kopā ar jaunajiem studentiem kā līderis. Kaut arī mana pagājušā gada pieredze bija caurcaurēm vienreizēja, dažādu apstākļu kopuma dēļ atgriezties nepavisam nebija viegli. Atkal un atkal teicu Dievam: Kāpēc tu mani atsūtīji atpakaļ? Ko es te daru? Un kāpēc tieši es? Laiku pa laikam mēdzu doties augšā pakalnā, apsēsties uz kāda koka pakājes, kas atradās starp daudziem citiem, atspiest muguru pret tā stumbru un, vērdamās lejup pāri tālei, izlikt Dievam visu “uz paplātes”. Un vienā no šādiem rītiem, kad atkal uzdevu Dievam šos jautājumus, Viņš man deva atbildes. Cita pēc citas tās pildīja manu prātu; es pārtraucu lūgt, lai pierakstītu. Man aizrāvās elpa! Dievs man bija atklājis nevis vienu, bet deviņus iemeslus! Un, vēl augšup kāpjot, man nebija bijis neviena! Mazas atbildes, bet zinu, ka viss man nav jāzina uzreiz. Varbūt lielā, pilnīgā atbilde man kļūs skaidra vēlāk, taču tas, ko biju saņēmusi, bija iedrošinājums un miers. Klusums, vienatne un dabas rēnums ir tā vide, kur mēs abi – es un Dievs – varam izrunāties.

Dārta Debnere

Dievs saka “Nē”, jo viņam ir padomā kas labāks

Cik gan patīkami ir saņemt Dieva mieru brīdī, kad tas ir visvairāk vajadzīgs, vai atbildi, vai vadī-

bu īstajā laikā. Bet kas notiek, kad saņemam atbildi par kādu sev svarīgu jautājumu, un šī atbilde ir – NĒ? Vēlos padalīties ar savu stāstu par to, kā Dievs man ir teicis NĒ.

2016. gada 1. februārī biju slēdzis savu uzņēmumu pēc ilgstošām pārdomām, lūgšanām par sabata bausli, jo ar komandu organizējām mārketinga kampaņas un korporatīvos pasākumus, kur čaklākais darbs

**NĀKAMAJĀ NUMURĀ:
"IEDVESMOTS. ATJAUNOTS.
PIEPILDĪTS", "REFORMĀCIJAI
PA PĒDĀM. TURPINĀJUMS"**

bija tieši nedēļas nogalēs. Biju nolēmis atpūsties un lūgt par nākotnes plāniem.

Tuvojās vasara, un uzzināju par kādu ļoti labu piedāvājumu no tālas paziņas – tika tirgots amerikāņu čopera tipa motocikls. Tieši tāds, par kādu es sapņoju. Lieki piebilst, ka motocikli ir mana kaislība jau no bērnības. Motocikls bija tiešām labs, un cena – medusmaize: par 30% zem tirgus vērtības, jo pārdevējam bija liela nepieciešamība pēc naudas. Man likās, nevar būt, ka tūlīt piepildīšu vienu no saviem sapņiem! Pēc uzņēmuma slēgšanas, iztirgojot aktīvus, bija zināmas finanses, tomēr nebiju vēl izdomājis precīzi, kur virzīšos tālāk savā profesionālajā dzīvē.

Saprātu, ka man nāktos šķirties no visiem uzkrājumiem, nezinot skaidri par turpmāko, bet es iegūtu to, ko sen jau esmu gribējis – amerikāņu motociklu! Tomēr, pirms braucu pirkt šo motociklu, nolēmu pirkumu likt Dieva rokās, dedzīgi piesaucot apsoliņumus pēc gudrības un vadības.

Atceros kā tagad – braucu ar auto pakaļ motociklam ar trīs-
ošu sirdi, mēģinot nomierināties un saglabāt veselo saprātu – biju tik sajūsmināts. Tā nu es sēžu uz sava sapņa un braucu testa braucienā. Braukāju, braukāju, un pēkšņi pār mani nāk spēcīga atklāsme un vārdi: “Tev, Oskar, pašreizējā dzīves posmā motocikls nav vajadzīgs!” Kā no zila gaisa Dievs uz mani runāja tik spēcīgi un pārliecinoši, ka man nebija divu domu, ka tā bija atbilde – skaidrs un noteikts NĒ!

Lieki piebilst, ka es biju samulsis par tik spēcīgu atbildi, kas mani tūlīt pārliecināja un deva pilnīgu mieru. Es nezināju, kā lai atsaku pārdevējam, tāpēc, mazliet samulsis, teicu, ka padomāšu pāris dienas. Turpināju lūgt. Pēc pāris dienām šis pārdevējs vēlreiz samazināja cenu, es atkal lūdzu, bet pēc tam sapratu – Dievs visu jau bija pateicis pirmajā reizē! Lai gan tas nebija viegli, nolēmu paklausīt Dieva balsij un atteicu pirkumu, kaut arī tad man šķita, ka gadsimta piedāvājums aiziet gar degunu.

Pagāja mēneši, un sapratu, ka šo naudu man vajadzēja ieguldīt kur citur, uzsākot dzīvi citā pilsētā, kur Dievs man pašķīra ceļu. Bet... sapnis nekur nav pazudis, motocikli vēl aizvien ir mana kaislība, un zinu, ka tas ir tikai laika jautājums, kad ar to atkal braukšu. Lai arī kādi būtu sapņi un mērķi, esmu pārliecināts, ka Dievs par to priecājas, ja vien nepārkāpjām bausļus un neļaujam saviem sapņiem kļūt lielākiem par Dievu mūsu dzīvē. Viņš ir klātesošs un zina labāk, kas mums ir nepieciešams – vai tas nav brīnišķīgi?!

Oskars Šlakota

REFORMĀCIJAI PA PĒDĀM

Pasaules arēnā, kurā notiek lielā cīņa starp labo un ļauno, pirms 500 gadiem notika liels pavērsiens. 1517. gadā Mārtiņš Luters pie vietējās baznīcas durvīm Vitbenbergā piesita 95 tēzes, kas aicināja atgriezties pie patiesās Bībeles ticības. 21. gadsimta kristietībā šī reformācija nav zaudējusi savu nozīmi, gluži otrādi – tā mudina sekot pa pēdām notikumu gaitai. Vairāki gadsimti pirms Luterā reformācijas sākuma paver drūmu panorāmu. Pāvesta valdība ar spēku pakļauj cilvēkus savai ticībai, maina doktrīnas un veido jaunas, māca par grēku nožēlu caur neskaitāmiem rituāliem un izpirkuma maksu, visbeidzot nostājas kā starpnieks starp Dievu un cilvēku, sakot, ka grēcinieks nemaz pats nevar tuvoties svētajam Dievam. Šie meli izplatās. Bet Elena Vaita raksta, ka Dievam ikvienā laikmetā ir “bijuši savi liecinieki – vīri, kas ticēja Kristum kā vienīgajam Starpniekam starp Dievu un cilvēku, kas Bībeli uzskatīja par vienīgo dzīves mērauklu un kas svētīja patieso sabatu.” (Lielā cīņa, 61.lpp) Šī patiesā gaisma, neskatoties uz vētrainām pretestībām, dega ticīgo grupiņās – valdiešu sirdīs. Valdiešu ticība mūs šodien iedrošina! Apstākļos, kad visa pasaule pakļaujas jaunām, Bībelē nerakstītam doktrīnām, viņi iet pret straumi un saglabā ticības skaidrību un pamatojumu Dieva Vārdā. Viņi nenoslēdzās no pasaules, bet, dzīvodami ārpus pilsētas kalnos, devās uz pilsētām strādāt savā arodā un būt par misionāriem katrs savā vietā. Viņi nesa labo vēsti, ka katrs grēcinieks var nākt pie Jēzus, kas ir patiesais Starpnieks. Pie Jēzus, kas saka: “Nāciet pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.” (Mateja 11:28).

Bērni "VARAVĪKSNE"

Kāds prieks mums, vārniņām, bija satikties ar jums bērnu un pusaudžu festivālā "Varavīksne"! Jūsu bija tik daudz – no visas Latvijas: Mazsalacas, Aizkraukles, Valkas, Smiltenes, Kandavas, Kār-savas, Kuldīgas, Saldus, Dobeles, Cēsīm, Saulkrastiem, Olaines, Ērgļiem, Valmieras, Talsiem, Slokas un Rīgas. Kopā ap 300 bērniem! Viss draudzes dievnams bija piepil-dīts ar bērnu čalām, bet tas netraucēja noritēt visai ielānotai programmai. Arī mēs, vārniņas – Krū un Krā –, ne tikai vē-rōjām, bet aktīvi darbojāmies.

Prieks par bērniem, kuri bija sazīmējuši tik daudz zīmējumu. Pavisam 208 zīmējumi! Tāds skaits vēl nebija piedzīvots. Cik jauki, ka festivālu organizēja tik liela komanda! Sirsnīgs pateicība visiem staciju vadītājiem, uzvedumu veidotājiem, filmu veidotājiem, skaņu un video operatoriem, prezentā-ciju atbildīgajam, saimniecēm, launagu paciņu veidotājiem, reģistrētājiem, kora dziedātājiem un vadītājiem, kā arī vi-siem draudžu pārstāvjiem un vecākiem, kuri aktivizēja bēr-nus, radot interesi piedalīties šajā festivālā. Sirsnīgs paldies katram, kurš pielika savu roku, lai festivāls varētu notikt.

Bet ko jūs, bērni un vecāki, paši domājat par festivālu?

KANDAVAS SĀKUMSKOLAS SKO- LOTĀJA ĪVITA:

Kad uzzināju par festivālu "Varavīksne", uzreiz nolēmu, ka šoreiz došos uz festivālu ne tikai ar saviem draudzes bēr-niem – Džuljetu, Raivo un Madaru –, bet uzaicināšu arī visus savas klases skolēnus un viņu draugus. Milzīgs paldies par jauko, pārdomāto, labi organizēto, radošo un nozīmīgo pa-sākumu! Pateicos Debesu Tēvam par dāvāto iespēju braukt ar savas klases skolēniem uz šo pasākumu un ka arī viņiem festivāls ļoti patika. Lūk, ko daži no viņiem saka.

elēna: Man ļoti patika 5. Dieva likumu stacija, kur mācījāmies, kā pareizi izturēties vienam pret otru ģimenē, un stacija, kurā locījām Dieva Likumu grāmatiņu.

MATISS: Man visvairāk patika stacija, kurā mācījā-mies par sabata dienu, ka Dievs ir radījis šo pasauli sešās dienās un septītajā atdusējās no visiem saviem darbiem, ka Viņš šo dienu svētīja un iesvētīja.

ĒRIKA: Festivāls bija iespaidīgs. Man visvairāk patika stacija, kurā ar datora palīdzību bija jānodrošina pareizās atbildes par uzdotajiem jautājumiem, un vakara vadītājas Vārņinas.

RAĪVO (5g): Es iemācījos, ka nedrīkst melot un lietot Dieva vārdu nelietīgi. Patika taisīt mākonī, spēlēt spēles un skraidīt pa visu baznīcu.

Līga onpuzle no gizkrāukles

Kaça nams

CĒSU "SABRAUPTZĪBAS" PRAU- PZES PRAUGU POMAŠ:

Mārīte Lipska

No 6. līdz 16. jūnijam,
Jūrkalnē (Kempings "Sīļi", Jūrkalnes pagasts,
Ventspils novads).

**Atjauno fiziskos un garīgos spēkus ar
10 dienu veselības programmu!**

PROGRAMMĀ IETILPST:

Ārstnieciskā vingrošana,
Fizioterapija,
Masāža,
Konsultācijas,
Kulinārijas klases,
Lekcijas.

Īpaši ieteicams sirds un asinsvadu slimību,
vēža, diabēta, astmas, artrīta, dažādu
sāpju, depresijas un nespēka
profilaksei.

VESELĪGA DZĪVESVEIDA SEMINĀRS

PIE DABAS

SPECIĀLISTI FIZIOTERAPEITI:

Mikus Mežītis, Ansis Roderts.

ŠEFPAVĀRS:

Tzveta Shoylekova (Norvēģija).

Semināru rīko Biedrība "Ābolīt's"
sadarbībā ar biedrību
"Latvijas Veselības Misija".

ATBALSTA:

Liepājas Dome un
SDA Latvijas draudžu Savienība.

Dalības maksa: 200 EUR

Pieteikšanās un sīkāka informācija:
tālr. 26810194 (Zigrīda)

